

הסתדרות העובדים הכללית החדשה

בית נבחרי ההסתדרות

ישיבת הועדה למעמד האישה של בינ"ה

פ ר ו ט ו ק ו ל

ישיבת הועדה למעמד האישה של בינ"ה

ישיבה מספר 8

תל-אביב, בית הוועד הפועל

יום ראשון, ה' בטבת תשע"ד – 8 בדצמבר 2013

הקלטה ותכתוב/תמלול:

אבני - שרותי הקלטה בע"מ

טל': 03 - 6127715

פקס: 03 - 6005823

נייד: 054 - 4622434

8.12.2013

ישיבת הועדה למעמד האישה

נוכחים:

ישראלה בן אשר, יו"ר
נחום אסד, מזכיר בינ"ה
ליליאן סופר, חברה
שרי שילון, חברה
כוכבה קניסטר, חברה
מרים פרקש, חברה
שלמה קלדרון, חבר
עמרם ששון, חבר
זהבה תנא, חברה
מרינט וקנין, חברה
בתיה צדקה, חברה
גיורא ברעם
נגה בכר
יוסף אילוז
אביגדור יפת
רונית לב ארי

8.12.2013

ישיבת הועדה למעמד האישה

סדר יום לישיבת הועדה
למעמד האישה של בינ"ה

על סדר היום:

1. התכנסות ודברי פתיחה
2. מרצה אורחת:
גב' רונית לב ארי, קרימינולוגית מומחית למניעת אלימות כלפי נשים
בנושא: אלימות כלפי נשים במשפחה – מקום העבודה כגורם מרכזי להיחלץ מחיים תחת טרור.
3. דיון ושאלות.
4. שונות.

8.12.2013

ישיבת הועדה למעמד האישה

התכנסות ודברי פתיחה(סעיף 1 בסדר היום)

ישראלה בן אשר, יו"ר: צהריים טובים לכולן ולכולם. אני שמחה שהצטרפו אלינו כמה דווקא גברים שהם לא מהועדה אבל יופי שאתם כאן. היום אנחנו מקדישות ומקדישים את הישיבה הזאת כמו שאתן זוכרות בסדר היום לנושא של המאבק באלימות כלפי נשים ותיכף נכנס לזה, אבל לפני כן כמה מילים מקדימות.

דבר ראשון אני רוצה לספר שהשתתפתי בסיור של הועדה לאיגוד מקצועי שהתקיימה בחיפה לפני כשבועיים, התארחנו במרחב חיפה, וחבל שמרים לא פה, כי גם אז היא לא היתה, אבל אני חושבת ש-, אני מזכירה את זה לא רק משום שהסיור היה מאוד מעניין והאירוח היה מאוד מקצועי וחשוב, אבל לעיר חיפה יש קשר, תיכף תשמעו למה, לנושא שלנו, ואני חושבת שהסיורים האלה מאוד מאוד תורמים לכולן ולכולם, ואנחנו מתכננים את הסיור של הועדה הזו,

כוכבה קניסטר: אצל כוכבה אמרנו במשען גם.

ישראלה בן אשר, יו"ר: כן, זה משהו אחר, אבל יש לנו סיור קודם שאנחנו אמורים להגיע למגזר הערבי כדי להעלות את הנושא של נשים ותעסוקה במגזר הערבי, כמו שלפני שנה עשינו במגזר החרדי דתי. אז לילי תעדכן אותנו לקראת סוף הישיבה מה קורה, ואתם כמובן תקבלו הודעות מנחום בדיוק את סדר היום והסיור וכו'.

8.12.2013

ישיבת הועדה למעמד האישה

עדיין לא קיבלתי סדר יום, עדיין לא
קיבלתי כלום.

נחום אסד:

אין, אין.

ישראלה בן אשר, יו"ר:

אף אחד לא יפתיע אותי דקה לפני
ויגיד לי סיור, אני לא אוכל לעמוד

נחום אסד:

בזה.

בסדר, אנחנו לא נפתיע אותך. אנחנו
הנהגנו מנהג בישיבות האלה להזכיר

ישראלה בן אשר, יו"ר:

תמיד בהתחלת הישיבה איזשהו סיפור קטן, איזשהו מעשה שקשור
לנשים שפורצות דרך, דווקא נשים כאלה שמשום מה נמחקו לנו, הן
נמצאות מוחבאות איפה שהוא למרות שהן פעלו והן עשו, והן עשו
שינוי.

אז היום במסגרת הנושא שלנו היה לי מאוד חשוב דווקא להתייחס
לאותן נשים קודם כל להזכיר, כי לא תמיד אנחנו יודעות את השמות
של הנשים שחוו את הקושי הזה ואת המסע הלא נעים הזה של
האלימות, אנחנו לא תמיד יודעות את שמותיהן ואנחנו לא תמיד
יודעות את פניהן, ואנחנו מזכירות אותן כאן בלי שמות ובלי פנים,
אבל גם השנה שוב המספרים הסטטיסטיים מדברים על כ- 19 נשים אם
אנחנו באמת סופרות, אבל בוודאי נשים חוות אלימות והרבה מאוד
נשים.

8.12.2013

ישראלה בן אשר, יו"ר: אבל אני רוצה להזכיר מספר נשים יחד כקבוצה שעשו איזשהו מעשה ולמעשה הקימו את המקלטים לנשים, ורונית יכולה אחר כך לספר מהצד שלה, אבל מה שהיה מעניין שכשחיפשתי חומר ושאלתי מי זאת או מי הן הנשים שעשו בעצם את הצעד הראשון הזה, ובמדינת ישראל אנחנו מדברים על סוף שנות השבעים, 1977, בחיפה, לכן אמרתי חיפה צריכה להיות פה על המפה, מרים הזכרנו שביקרנו אתכם, והצטערתי לא לפגוש אותך ולא את,

מרים פרקש: הייתי בסמינר שנקבע לי חודשיים מראש.

ישראלה בן אשר, יו"ר: אני יודעת, ולא את יו"ר המרחב, אז הרגשתי שאין לי נשים שם, אבל אתן שם,

חברה: רות רזניק,

ישראלה בן אשר, יו"ר: שניה, אחת מהן, אבל תראו איך זה מופיע, קודם כל אני התבססתי על מאמר שנכתב ב- 2005 של אורי ינאי, שנקרא: "מקלטי נשים בישראל, מחדשנות וולונטרית לאימוץ ממלכתי", והוא מספר פה שהקמתם של מקלטי הנשים היתה יוזמה שנבעה מצורך שהמדינה לא זיהתה למרות נחיצותו, כי לא היתה מודעות חברתית, לא היתה חקיקה ולא היו תקנות, והוא הועלה לסדר היום הציבורי כיוזמה וולונטרית שנתקלה בביקורת ערה במליאת הכנסת.

8.12.2013

ישיבת הועדה למעמד האישה

ישראלה בן אשר, יו"ר: המשכתי הלאה והסתכלתי כי אמרה וואו עד כדי כך וכזאת הכחשה, ואנחנו יודעים שהיתה הכחשה, אבל בתי המקלט לנשים או מפלט, או איך שאפשר לקרוא להם, ידועים כבר ביפן הפאודלית, זאת אומרת זה לא משהו שלא היה, אבל אותם בתים היו דווקא במקדשים בודהיסטים שהשם שלהם הוא קקהקומידרה, והם שימשו כמקום לשהיית נשים שרצו להתגרש עקב התעללות בהן, ושם יכלו למצוא הגנה בעודן דורשות להתגרש. אבל זה אי שם, יפן הרחוקה.

מרים פרקש: כן, אבל יפה.

ישראלה בן אשר, יו"ר: מקלטים נוספים, אם אנחנו רוצים להגיע לעת החדשה, אז אנחנו מוצאים כבר בשנות השבעים של המאה ה-19 שבארה"ב באלבמה הוקם מקלט ב-1871 וב-1877 באוהיו, והמבנה שבו נפתח המקלט לראשונה עדיין משמש כפונקציה של מקלט גם היום.

אבל אם אנחנו יכולות לשים את הדגש על כל הקמתם של מקלטים אנחנו רואים שהעליה של הגל הפמיניסטי של סוף שנות השישים והשבעים נתנה את הדחיפה היותר רצינית להקמתם של מקלטים, אנחנו מדברות כרגע באמת על העולם המערבי, אבל המידע, השמות של הנשים, אלה שפעלו, וואלה צריך כנראה חיפוש הרבה יותר אינטנסיבי.

8.12.2013

ישיבת הועדה למעמד האישה

ישראלה בן אשר, יו"ר: ואז אני מגיעה למדינת ישראל, בישראל הנושא של האלימות במשפחה היה בבחינת לא קיים. עדה מימון, חברת הכנסת, בשנת 1952 דרשה בצורה עקיפה, כי הרי מה פתאום אין אלימות במדינת ישראל, והיא העלתה הצעה שבאחד החוקים שהיו אז בתהליך חקיקה לגבי מועמדים שהולכים להפעיל או לקבל את המנדט של התיישבות חקלאית, אם ידוע שהם אלימים ויש אלימות, לא לקבל אותם לועדות, והכנסת אישרה את זה, כלומר בדרך עקיפה היא בעצם אמרה יש תופעה כזאת, אבל זה לא היה לשמו מה שנקרא כמובן, ולכן זה אחד השמות הראשונים שאני רוצה לשים אותו כאן על המפה, חברת הכנסת עדה מימון.

אביגדור יפת: שלום.

חברות: שלום.

ישראלה בן אשר, יו"ר: שלום אביגדור. חברת הכנסת בבה אידלסון העלתה שאילתא לשר המשפטים דאז בכור שטרית ב- 1962 ושאלה מה קורה עם הטיפול במקרים של הכאת נשים בידי בעליהן, השר ענה שאין מקרים רבים והטיפול הקיים מספק, וכל זה מתועד, יש את דברי הכנסת מספר זה וזה, כך שאפשר למצוא את זה.

באותה שנה חברת הכנסת רחל כהן, שוב ב- '62, הגישה יחד עם הלשכה המשפטית של ויצ"ו הצעת חוק לגבי קביעת עונש מינימום

8.12.2013

ישיבת הועדה למעמד האישה

בהרשעה שניה של הכאת בן זוג. זאת
אומרת ההרשעה הראשונה על חשבון

ישראלה בן אשר, יו"ר:

הבית.

בסדר, בסדר.

מרים פרקש:

החוק נפל כבר בקריאה הטרומית
בגלל התנגדות שר המשפטים דב
יוסף. עכשיו אני בכוונה מזכירה את שמות גם הגברים שבעצם התנגדו
לעשייה.

ישראלה בן אשר, יו"ר:

אולי הם היו מכים.

כוכבה קניסטר:

הכל יכול להיות.

חברה:

השינוי המשמעותי,

ישראלה בן אשר, יו"ר:

(מדברות ביחד)

את שמה לב שלא רצחו באותן שנים
נשים.

חברה:

רק היכו, זה הגיע רק לכאפות.

כוכבה קניסטר:

השינוי המשמעותי החל כאשר חברת
הכנסת שולמית אלוני הקימה בשנת

ישראלה בן אשר, יו"ר:

8.12.2013

ישראלה בן אשר, יו"ר: '73 את התנועה לזכויות האזרח וצירפה את מרשה פרידמן, לימים חברת כנסת, פעילה פמיניסטית שעלתה מארה"ב. בארה"ב היא נחשפה לכל המאבק של הארגונים הפמיניסטיים שדרשו את הקמתם של המקלטים וכמובן חקיקה בנושא, ולקחה את זה כנושא דגל. כשהיא נבחרה ב- '74 לכנסת היא החליטה לקחת את זה כאחד מנושאי הדגל ומיקדה חלק גדול מהפעילות שלה בכיוון הזה.

עקב הפעילות הזו נפתח המקלט הראשון בארץ בחיפה בשנת 1977,

מרים פרקש: זה מה שרציתי להגיד.

ישראלה בן אשר, יו"ר: לכן רציתי שתהיי פה. המקלט הוקם, שימו לב ככה זה מופיע, הוקם ע"י 5 פעילות, שהיה קשה לאתר את שמותיהן, לא הזכירו, לא אמרו רחל, שרה וזה. 5 פעילות חברתיות.

אבל מאיזושהי עבודת הסקה מתוך המאמרים אני מעלה שמות, ואם אני טועה ומישהו יודע אחרת תתקנו, כי זה המקום צריך לחשוף את השמות האלה ולזכור אותם, בוודאי אנחנו.

אז היתה מרשה פרידמן, שכמובן עשתה את כל העבודה, היתה מישהי בשם ג'ודי היל, שאני חושבת שרובנו לא יודעות מי זאת, היתה רות רזניק, שמכירות אותה,

8.12.2013

ישיבת הועדה למעמד האישה

- מרים פרקש: אני מכירה אותה,
- ישראלה בן אשר, יו"ר: היא פתחה אחר כך את המרכז בהרצליה, והיתה ברברה סבירסקי,
- גיורא ברעם: היתה חברת קיבוץ רוחמה.
- ישראלה בן אשר, יו"ר: והחמישית לא ידועה. והחמישית לא עליתי עדיין על השם. אז אני מאוד אשמח לעזרה של כולכם, מי שיודעת, למי שיש חומר,
- חברה: אין בעיה, אני ישר מצלצלת לרות רזניק ושואלת אותה מי החמישית.
- ישראלה בן אשר, יו"ר: נכון, נכון,
- נחום אסד: תסמסי.
- אביגדור יפת: כלת פרס ישראל.
- (מדברים ביחד)
- חברה: מי זאת סבירסקי? איך השם?
- ישראלה בן אשר, יו"ר: ברברה סבירסקי.

8.12.2013

ישיבת הועדה למעמד האישה

גיורא ברעם: היא חברת רוחמה היתה.

ישראלה בן אשר, יו"ר: שהיא היום משמשת כמנהלת מכון אדווה,

(חילופי דברים בין החברים, מדברים ביחד)

נחום אסד: חבר'ה.

ישראלה בן אשר, יו"ר: ברברה היא היום משמשת כמנהלת מכון אדווה, שזהו אחד המכונים שעוסק מאוד בשנים האחרונות בקטע של תקציב מגדרי, והטמעת תקציב מגדרי, ובזכות המחקרים של המכון שלה והמידע שהיא מספקת וניירות העמדה, תכנסו בבקשה ותמצאו הרבה חומר מאוד מעניין, והיא כנראה זה.

עכשיו אני צריכה את החמישית ואני אשמח לקבל אותה.

מרינט וקנין: יש לך העתק של הדברים האלה?

ישראלה בן אשר, יו"ר: כן, אתם תקבלו.

מרים פרקש: היא מעלה את הכל.

ישראלה בן אשר, יו"ר: היום פועלים בארץ כ- 14 מקלטים, מתוכם פועל מקלט לאוכלוסיה

החרדית,

חברה:

שניים.

ישראלה בן אשר, יו"ר: שניים כבר לאוכלוסיה החרדית, ולאוכלוסיה הערבית. עכשיו אני רוצה לציין כאן שזה היום נראה לנו מובן מאליו, אבל זה לא היה מובן מאליו כשהתחילו המקלטים שיש צורך לאוכלוסיות היחודיות לפתוח מקלטים יעודיים. קחו בחשבון שחלק מהנשים שהגיעו למקלטים הגיעו עם ילדים, והנתונים שיש לי, ושוב, אני לא בטוחה שהם הכי עדכניים, אבל במקלטים שוהים כ- 152 נשים פלוס מינוס, כי כל פעם זה משתנה, וכ- 304 ילדים, ושוב גם פה אני לא רוצה להכביר, אבל זה גילאים, צריך לדעת איזה גיל, לא כל הילדים נכנסים, לא כל, בכל אופן המצב הוא כזה.

עכשיו, כל הנושא של המקלטים הוא כמובן נושא שעולה היום ונשאל למה צריך עדיין מקלטים לנשים, האם יש דרך אחרת, וכו' וכו', אבל זה רציתי רק על קצת המזלג בפינה של נשים פורצות דרך, ושימו לב כמה קשה לנו להגיע לשמות האלה ולזכור אותם, ולדעת שהם עשו את זה, וחשוב לנו לדעת את זה.

מרים, רצית משהו?

מרים פרקש:

כן, רציתי להוסיף משהו חשוב. רציתי קודם להוסיף באמת שהמקלט

הראשון קם בחיפה, ואני זוכרת את כל הזרקור שהיה על הנושא.

8.12.2013

מרים פרקש: מתי שהוא הוקם אני לא הייתי בפעילות, אבל אני רוצה לספר לכם דבר מאוד מעניין שקשור לנושא של המקלט הזה.

כשהייתי חברת מועצת העיר, ההצעה לסדר הראשונה שלי היתה, לאחר שעשיתי שם סיור, לשפץ ולסדר את המעון. המעון נמצא ברחוב ..., שזה ממש לכוון ...,

ישראלה בן אשר, יו"ר: אנחנו לא רוצים לדעת איפה המעון.

חברה: אסור, אסור לדבר על מיקום.

מרים פרקש: אוקי, בסדר. באמת הגעתי דרך אגף הרווחה,

ישראלה בן אשר, יו"ר: בהקלטה למחוק את הרחוב.

מרים פרקש: את השם של הרחוב. הגעתי דרך אגף רווחה, זו היתה הפעולה הראשונה שעשיתי, זה באמת מעניין, ואז עוד לא ידעתי שאני אהיה אי פעם כאילו בנעמ"ת וכל הדברים, ובאתי לשם וזה נמצא בבניין באמת מט ליפול בקומה שלישית, עליתי למעלה, כמובן 14 מנעולים, פתחו לי, נכנסתי עשיתי סיור, נחרדתי, פשוט הכל היה מוזנח וישן מחוסר כמובן תקציבים וכו', וישבו ילדים ושיחקו עם שטויות, לא עם משחקים איך אומרים רציניים ומכובדים, ואז עשיתי הצעה לסדר, ובמקביל שלחתי את ההצעה, אז היתה שרת העבודה והרווחה אורה נמיר,

8.12.2013

ישיבת הועדה למעמד האישה

מרים פרקש: וכתבתי לה מכתב – שאני מבקשת
שהיא תבוא לסיור במעון ותראה במו
עיניה, ותתן תקציב מיוחד למעון הזה.

היא הרימה את הכפפה, הגיעה לסיור יחד עם ראש העיר עמרם מצנע,
עשינו משלחת שלמה, באנו לסיור במעון, עשתה את הסיור והם באמת,
אני כל כך מאושרת להגיד את זה, היא נתנה תקציב, סיידו וניקו
ווילונות והשגנו גם אחר כך תרומות של צעצועים ודברים.

אחר כך היה איזה חג, פסח, פסח היה ואני סידרתי דרך המפיק שהיה
את הפסטיגל לקחתי את כל הילדים עם כל האמהות להצגה כאילו
מהמפיק השגתי הזמנות, וסידרתי גם הסעה בהתנדבות, ולקחתי אותם
לראות את הפסטיגל, שבחיים הם לא ראו בכלל הצגה, אז בטח לא את
הפסטיגל. אז אני שמחה שתרמתי, אבל זה באמת היה מהלב, ולא
ידעתי שאני אצטרך אי פעם לדווח על זה בישיבה כל כך חשובה.

ישראלה בן אשר, יו"ר: אבל זה חשוב.

שלמה קלדרון: שאלה, אין מאבטח במקומות כאלה?

מרים פרקש: יש מאבטח,

שלמה קלדרון: אבטחה.

מרים פרקש: ויש שמירה ויש עין והכל,

8.12.2013

שלמה קלדרון:

נו?

מרים פרקש: אבל עדיין מפחדים שהם לא יבואו, והיו כבר כמה מקרים שהגיעו, הגיעו לשם, כי עקבו אחרי נשים, והתחילו לשבור שם את הדברים ועשו אלימות, היו צריכים להביא משטרה, אז מעדיפים לא להגיד את השם.

שלמה קלדרון:

נכון, הגיוני.

חברה: אני רק רוצה להוסיף, אני לא יודעת, בטח רונית גם תדבר על זה, היום זה כבר לא כך, היום יש לך רגולטור, זאת אומרת יש רגולציה של איך הם צריכים להיראות, ואיך צריכים להיראות החדרים וכל הדברים שפעם נעשו באופן וולונטרי,

(חילופי דברים בין החברים, מדברים ביחד)

מרים פרקש: כן, כן, באותה שנה לא היה. לא היה. זה היה נוראי.

(חילופי דברים בין החברים, מדברים ביחד)

ישראלה בן אשר, יו"ר: אני אפרסם לכם את השם,

כוכבה קניסטר: אני רק רוצה לציין,

8.12.2013

ישיבת הועדה למעמד האישה

ישראלה בן אשר, יו"ר: שניה, אני אפרסם לכם גם את שם המאמר שעליו הסתמכתי כי הוא באמת על כל התהליך שעבר, אני חושבת שזה מעניין אותנו,

שלמה קלדרון: ועוד איך.

ישראלה בן אשר, יו"ר: לשמוע ולקרוא ולהבין כל מיני דברים.

כוכבה קניסטר: ישראלה, במסגרת המשענית שגם המדינה לא ערוכה, נשים גם, נשים גם כשהן מוכות הילדים שלהן נמצאים במסגרות המשעניות, לפעמים האמא חייבת לוותר על הגנת הילד והיא הולכת למעון של נשים מוכות והם באים הילדים תחת צווים ותחת קליטה מידית להוציא אותם מהאמא כדי להציל גם את האמא וגם את הילדים. כיום יש לנו כמעט 160 ילד ברשת משען,

ישראלה בן אשר, יו"ר: באיזה גילאים?

כוכבה קניסטר: מגיל אפס וכלה עד גיל 18, והקשר שאני חושבת שמדברים על מעונות צריך איזה מסר או עזרה פיזית איך לא לדחוס אותם, לא נשים מוכות, היא גם ככה מוכה בבית, לשים אותה בהסגר כצרעת, אני אומרת שאני הולכת להרים על נס,

(חילופי דברים בין החברים, מדברים ביחד)

8.12.2013

- שרי שילון: גם אני לא ידעתי.
- חברות: גם אני לא ידעתי, גם את לא ידעת, נכון? משען?
- נחום אסד: יש לה בתי ספר.
- כוכבה קניסטר: מוסדות ילדים ונוער.
- אביגדור יפת: בבקשה, כל הכבוד.
- כוכבה קניסטר: שתחת צווים של בית משפט יש לי,
- ישראלה בן אשר, יו"ר: באיזה גילאים?
- כוכבה קניסטר: מגיל שנה וחצי, שנתיים, עד גיל 18. אנחנו סועדים את הילדים, מלבישים אותם,
- (חילופי דברים בין החברים, מדברים ביחד)
- כוכבה קניסטר: תרשו לי. גם מכספי משען וגם מכספים של תרומות של אנשים טובים במדינה שהם קונים להם, חוגגים להם בר מצווה, חוגגים להם בנות מצווה, והקשר היפה זה שאנחנו באמת האמא, אותה אמא שהיא נמצאת בזה, היא תחת השגחה, היא באה לבקר את הילדים, והשקט הנפשי שלה כפול פי שניים כשהיא יודעת שהילד נקי, אכל, לבוש,

8.12.2013

ישיבת הועדה למעמד האישה

כוכבה קניסטר: הולך לבית ספר במסגרת של הגנה. אני חושבת שזה דבר מדהים, ושמשען כמשען תורמת את מנת חלקה, ויש לי עובדים עם ידיים חמות, לב חם, אוזן קשבת והמסירות שלהם לאין ספור.

חגים, שבתות, ילד שנשאר והאמא לא יכולה להוציא אותו למקלט אחרי שעובר את הסדר, אנחנו משאירים אותו אצל העובדים, מביאים אותם לראש השנה, לפסח, כולנו מתנדבים.

חברים: כל הכבוד. יפה.

ישראלה בן אשר, יו"ר: תודה, זה השלמה למה שסיפרת לנו במפגש הקודם.

כוכבה קניסטר: נכון.

ישראלה בן אשר, יו"ר: והפעם רלוונטי לא פחות. מצוין.

8.12.2013

ישיבת הועדה למעמד האישה

רונית לב ארי - אלימות כלפי נשים במשפחה – מקום העבודה כגורם
מרכזי להיחלץ מחיים תחת טרור
(סעיף 2 בסדר היום)

ישראלה בן אשר, יו"ר: אני רוצה תיכף להעביר את רשות הדיבור לאורחת שלנו, למרצה, תיכף אני אציג אותה, אבל מה שכן אני הבאתי ואני מעבירה ביניכם פנקס, אתם רואים הוא כזה קטן, הוא יכול להיכנס לכיס, לכל מקום שאפשר, את הפנקס הזה הוציאה הרשות לקידום מעמד האישה, שגם רונית שהיתה אחת המנהלות, תיכף אנחנו נדבר על זה, מנהלת הרשות היתה שותפה, זה פנקס שלמעשה מאגד את הטלפונים החשובים של כל המקומות שאליהם ניתן לפנות, רצוי, אפשרי וכו', ואני חושבת שזה מידע מאוד חשוב שיהיה אותו לכל אדם ולכל אישה ואיש, ואני רואה בכם את השליחות, אז לכן אתם מקבלים את זה כדי שיהיה לכם ותוכלו להעביר את זה הלאה, ואם יחסר אני אחלק שוב.

ברגע שאנחנו כרגע מעבירים את הפנקסים אז אני רוצה רגע להציג את האורחת שלנו, את רונית לב ארי, שאני מכירה די הרבה שנים, ואני לא אספר לכם כמה,

גם אנחנו.

חברים:

ישראלה בן אשר, יו"ר: רונית תסביר לכם בדיוק, היא היתה קשורה גם לנעמ"ת ולבית הזה, היא קשורה גם לנושא הרלוונטי תיכף תגיד לכם איך, והתפקיד שמבחינתי היה ככה גולת הכותרת ושככה חיבר בין כל הדברים שרונית עשתה,

8.12.2013

ישיבת הועדה למעמד האישה

ישראלה בן אשר, יו"ר: היא היתה מנהלת הרשות לקידום מעמד האישה, ובמסגרת הזו היא פגשה את כל הארגונים, את כל המקומות, את כל המעונות וכו' וכו' ואנחנו חברות, אז השתמשתי בחברות.

כוכבה קניסטר: אני אישית התרגשתי לראות את רונית.

מרים פרקש: כן, גם אני ראיתי אותה בחוץ.

כוכבה קניסטר: כברת דרך עברנו ביחד.

ישראלה בן אשר, יו"ר: בשמחה. ואני אתן לרונית לדבר ולהסביר ולספר את כל התהליך. שבעצם הנושא שאנחנו נעבוד עליו היום,

כוכבה קניסטר: ונשמח אם רונית תשב לידכם קרוב כדי שנוכל לראות אותה.

ישראלה בן אשר, יו"ר: אנחנו תיכף עושות החלפה. בכל מקרה הנושא שבחרנו, וזה מה שגם היה כתוב לכם, רצינו שזה יהיה רלוונטי גם עם נושא של אלימות כלפי נשים, אבל גם איך מקומות העבודה יכולים להיות או הגורם שמוסיף על האלימות או הגורם שיכול לעזור לצאת מהמעגל הזה ולתמוך בנשים, וכמובן כל שאלה שיש לכן אז רונית,

8.12.2013

ישיבת הועדה למעמד האישה

(חילופי דברים בין החברים, מדברים ביחד)

שלמה קלדרון: אני רק רוצה הערה אחת לפני. אמרנו הרגע שאסור שנפרסם את המרכזים כי יש סכנה, אבל כל אחד שמקבל, מגיע אליו כזה דבר, המרכזים נמצאים פה,

ישראלה בן אשר, יו"ר: אין כאן מקלטים.

כוכבה קניסטר: לא המקלטים.

מרים פרקש: זה לא המקלטים, זה דבר אחר. אסור למסור את הכתובת. גם אז בשאילתא, בהצעה לסדר שהעליתי במועצת העיר רק כתבתי מקלט נשים מוכות, ובעירייה מיד אמרו לי אל תכתבי את הכתובת.

ישראלה בן אשר, יו"ר: נכון.

שרי שילון: אף אחד לא מגיע, אין נגישות ישירה, זה לא שאשה מתייצבת בדלת ודופקת בדלת.

שלמה קלדרון: אוקי, אם לא כתוב,

מרים פרקש: כן, כן.

8.12.2013

ישיבת הועדה למעמד האישה

זה לשכות הרווחה, משטרה, ארגוני
הנשים,

ישראלה בן אשר, יו"ר:

מרכז לסיוע,

מרים פרקש:

לא המקלטים.

ישראלה בן אשר, יו"ר:

אין, אין את הכתובות.

מרים פרקש:

אין את הכתובות של המקלטים.

כוכבה קניסטר:

בסדר.

שלמה קלדרון:

רונית, הועדה שלך.

ישראלה בן אשר, יו"ר:

שלום לכולם, אני מאוד שמחתי
לטלפון של ישראלה, מאוד, אפילו
ריגש אותי, כי אני עבדתי בנעמ"ת קרוב ל- 18 שנים, הייתי חלק
מהבית הזה ויש לי פינה חמה עד היום. בטח לראות אשה כמו כוכבה
ככה שבלי עין הרע לא משתנה.

רונית לב ארי:

חמסה, חמסה.

מרים פרקש:

חמסה עליה.

שלמה קלדרון:

8.12.2013

רונית לב ארי:
 ובאמת עשינו פה משהו מאוד מאוד מיוחד, אני לא יכולה להתאפק אז אני
 אגיד שנמצאת פה מרינט שהיא חברה מאוד קרובה, והיא מהווה דוגמה
 ליו"ר סניפי נעמ"ת שהיו בעצם השליחות שלנו בכל הארץ לפעם
 ראשונה הרצאות למשטרה, הרצאות למערכת החינוך, הרצאות
 לחיילות, אירוח בסניפי נעמ"ת, ומה שחשוב, הרבה הרבה מדברים על
 סנכרון וחיבור בין המערכות, אז יו"ר אז קראו להן מזכירות נעמ"ת
 בכלל, אני מדברת מ- '83 עד 2000, היו עושות פאנלים של כל הגורמים
 ביחד, ופעם ראשונה בזכות פאנל כזה מערכת החינוך דיברה עם
 הרווחה, דיברה עם הבריאות, דיברה עם המשטרה, זאת אומרת פעם
 ראשונה עשינו את החיבורים בקהילה.

אז אני באמת חושבת שבמסגרת נעמ"ת נעשתה עבודה גם במיקרו
 ללמוד את התופעה ואיך לתת את המענה המיוחד ואיך להסתכל על
 הדברים ברחב, וכמובן תיקוני חקיקה ובאמת עבודה בכל ההיבטים.
 שרי ש... עד היום. ובאמת יש פה באמת חברות קרובות.

אם נדבר על מקומות עבודה, אני חושבת שנגה בכך שהגיעה פה על
 תקן חברתי, שהיא עוד כמה ימים פורשת מלהיות מנהלת מעונות יום
 של תל-אביב-יפו, נעמ"ת, אני יכולה לתת אותה לא בגלל שהיא חברה
 שלי, כדוגמה לעבודה נכונה של מקום עבודה, מה מקום עבודה יכול
 לעשות בשבירת מעגל האלימות.

אבל לאור העובדה שיש פה יחסית אחוז גבוה של גברים, אני מאוד
 מעריכה את זה, כי אני בדרך כלל רואה כאן רק נשים,

8.12.2013

אביגדור יפת:

זה בזכותה של ישראלה.

רונית לב ארי:

ולזכות הגברים שהגיעו, אז אני רוצה
להקריא שיר,

(חילופי דברים בין החברים, מדברים ביחד)

רונית לב ארי:

אני רוצה להקריא שיר שחיבר גבר,
והוא היה בעצם טריגר להקמת תנועת
גברים נגד אלימות שפעלה תקופה מסוימת, ד"ר חן ארדי, כיום יש
תנועה שנקראת "הסרט הלבן", מסתבר שכשאנחנו יזמנו את הקמת
התנועה, גברים, אז בחור בן 26 מחבר כזה שיר אז כנראה שיש גברים
שאפשר לרתום אותם כי זה באמת לא בעיה של נשים הנושא של
אלימות נגד נשים, אלימות במשפחה, ובאמת צריך לגייס גברים כי
באמת זה לא בעיה של נשים בלבד.

חברה:

היום יש גם גברים מוכים.

(חילופי דברים בין החברים, מדברים ביחד)

שלמה קלדרון:

אני גם מכיר, אני מכיר כאלה
שהנשים שלהן מכות אותם.

רונית לב ארי:

לשיר קוראים שתיקה. אל הכרית שלה
זורמים המון נהרות של כאב והגוף
שלה כבר ארבעים שנה סופג ושותק, והקירות סביבה צבועים בדם
ובעצם נורא, והחיוך שלה והאדם שבה והאריה השואג והציפור הדואה

רונית לב ארי: (המשך השיר) נרצחו במכות. מה את שותקת, מה, את ישנה ובוכה, את ... או מה, את פוחדת אה? הוא אוהב אותי והוא הגבר שלי והוא מכה אותי אבל הבטיח שישתנה בשבילי. את הים שלך מזמן נטשת, נשארו רק כתמים, ובמקום פרחים, כן, הוא מביא לך אזור וקוצים. ולתקליט שלך עם כל מכה הוא מוסיף עוד שריטה, והחיוך שלך והדם שבך והאריה השואג והציפור הדואה נרצחו במכות.

אני אמרתי שאם שיר כזה מחבר בחור אז יש בחורים שאפשר לרתום אותם. קוראים לו גולן אזולאי, שחקן ומוזיקאי, והשיר הזה תוך חודש הפך לשיר ברדיו, יש על זה גם מנגינה, והפך לוידיאו קליפ וגולן גם הצטרף אז לפעילות של נעמ"ת בהעלאת מודעות. בינתיים בשנים האחרונות הוא חוזר בתשובה, חמישה ילדים, והוא כבר בטריטוריה קצת אחרת.

(חבר נכנס), שלום, בדיוק הגעת לגולן אזולאי, הנקי והמסודר, בזמן. אבל איך אני אומרת, זה באמת תופעה שהיא תופעה חברתית, הנושא של אלימות נגד נשים.

אני לא יכולה להפריד, אני במקצועי, קרימינולוגית, קרימינולוגיה, תורת הפשע, ואני למעשה עשיתי את המחקר הראשון בארץ על אלימות נגד נשים, עשיתי אותו במקלט לנשים מוכות בחיפה, אני ראינתי נשים שהגיעו למקלט, וראינתי נשים שהגיעו ליעוץ משפטי דווקא בויצ"ו והשוויתי בין שתי הקבוצות בשביל לראות מה מיוחד בקבוצה של המוכות.

8.12.2013

רונית לב ארי:

היום אנחנו מדברים כבר על תופעה מדוברת, על תופעה שכבר לא,

מרים פרקש:

קיימת.

רונית לב ארי:

כמו שישראלה תיארה היא היתה מאוד מאוד ככה כאילו, זה היה אפילו צחוקים בכנסת כשהעלו את הבקשה לטפל בזה, זה היה נושא לצחוק.

אז קודם כל אני רוצה להגיד כשמדובר על אלימות נגד נשים, אני כרגע מדברת על אלימות נגד נשים במשפחה, למרות שצריך לדבר גם על מחוץ למשפחה, ואם מדובר במקומות עבודה צריך לדבר גם עליהם, מקומות עבודה שאני רוצה להגיד שהטרדה מינית זה סוג של אלימות.

סה"כ הטרדה מינית זה לא קטע של המין, זה הקטע של השליטה, של ההקטנה, של לשים מישהי ככה, ויש קשר דרך אגב בין אלימות במשפחה להטרדה מינית בעבודה, כי אשה שנמצאת באיזשהן צרות משפחתיות היא טרף קל, במילים פשוטות, והרבה פעמים אנחנו מוצאים קשר בין הפוטנציאל שלה להיפגע בעבודה לבין המצב המשפחתי, או חד הורית שהיא תלויה במקום עבודה, אז יש קשר בין סוגי אלימות בתוך המשפחה ובעבודה.

אם נתרכז על אלימות במשפחה כרגע, אז קודם כל, אני מדברת בעיקר על אלימות נגד נשים, צריך לדבר על אלימות נגד ילדים, ואני רוצה לומר שהתופעה הכי, כוכבה תיארה ילדים,

רונית לב ארי: התופעה הכי הכי הכי קשה שממנה יוצא הכל זה אלימות נגד ילדים, ואלימות נגד ילדים וילדות, משום שילד שחי באווירה אלימה, שנמצא תחת טרור, שנמצא תחת לחץ, שנמצא בחיים של אלימות, או שרק הוא עד לאלימות, כי דרך אגב אני אפתח סוגריים, שאמר לי פעם עובד סוציאלי בכיר, שגבר יכול להיות בעל מכה אבל אבא נהדר.

אז אני רוצה להבהיר שמי שמכה את אם ילדיו לא מאפשר לה להיות אמא במלוא כוחה, ואי אפשר להשוות אשה, כל בן אדם שנמצא תחת טרור ומתפקד תחת טרור, לעומת בן אדם שמתפקד ברווחה רגשית. אז בכל מקרה לא יכול להיות שהוא ירביץ לאמא אבל הוא אבא נהדר. אז פה אני רוצה לעשות את זה ככה שיהיה סדר.

בזמנו חברתי רות רזניק שאני ישבתי איתה בוועדה שהחליטה להקים את המקלט לנשים מוכות בהרצליה, שהיה המקלט השני בארץ, ורות רזניק יש לה בהחלט זכויות מכובדות, כלת פרס ישראל, בזמנו קצת כעסה עלי, ממש בתחילת הדרך, אבל מהר מאוד שינתה את דעתה, היא אמרה לי: למה את מדברת על אלימות במשפחה, למה את לא מדברת על אלימות נגד נשים? אני מדברת על שנת '83, שנעמ"ת הרימה את הכפפה ברעיון להקים קו טלפון לנשים מוכות, ואני אמרתי לא אלימות במשפחה, למה? כי בראיונות ובמחקר שאני עשיתי גיליתי שרוב הגברים המכים היו ילדים מוכים בדרגה זו או אחרת, ורוב הנשים המוכות היו מוכות בדרגה זו או אחרת.

8.12.2013

רונית לב ארי: זאת אומרת שדווקא אצל נשים, יש נשים מוכות שהן לא היו מוכות כילדות, ובכל זאת יש משהו בדימוי העצמי שלהן של חוסר בטחון, שיכולות להיות נשים שאיכשהו הדימוי העצמי שלהן חלש והן לא היו מוכות והן נכנסו למערכת יחסים כזאת קשה, אבל אצל הגברים ראיתי ממש תמונה מאוד מאוד ברורה של אלימות, של נטישות, של דיכוי, שהרבה פעמים עובר מדור לדור.

פה אני רוצה לומר בצורה מאוד מאוד ברורה, אני מאוד מקווה שהיום אחרי, אני מדברת על '76 – '79, המחקר פורסם ב- '79, תעשו חשבון כמה שנים זה, היו אז דעות קדומות לגבי המוצא של גבר מכה, של השכלה של גבר מכה, של כל מיני סממנים חיצוניים.

אין קשר לשום סממן חיצוני, כי ברגע שהקמנו את הטלפון בנעמ"ת ב- '83, היינו קו ראשון, יחיד, והטלפון קיבל פניות מכל הארץ, קיבלנו טלפונים מנשים מכל הארץ, מכל הסוגים, מכל הגוונים, כל סוגי האוכלוסיה, כך שמי שמחפשת חתן,

מרים פרקש: מכל המקצועות גם.

רונית לב ארי: בוודאי. אני תמיד אומרת מי שמחפשת לא להסתכל לא על עדה, לא על גובה השכלה, לא על שטח דירה, צריך להסתכל על דברים אחרים ויש לי מה להגיד, יש לי על מה להסתכל. זאת אומרת יש את הסעיפים המתאימים, ולא הסממנים החיצוניים האלה שזה לא יותר מדעות קדומות ולא קשור לשום דבר.

8.12.2013

רונית לב ארי: אני יכולה להגיד עוד יותר רחוק, אני הייתי מטעם נעמ"ת פעמיים בקנדה והגעתי בטורונטו למשפחה ממש מיליונרית פלוס, והיתה להם בת, אני זוכרת את המשפחה שהאמא היתה מאוד מאוד יפה, והבת לא היתה כל כך יפה, ולדעתי הדימוי העצמי שלה לגדול עם אמא כזאת גרייס קלי זה לא פשוט, ומה שהיא סיפרה לי, הסתבר שהיא היתה מוכה על ידי בעלה הראשון, ובעלה היה יהודי, כי חינכו אותה להתחתן רק עם יהודי, אבל שכחו עוד כמה סעיפים.

אז היא התחתנה עם יהודי מאוד אלים, והיא יצאה מהנישואין האלה בשן ועין, ואחר כך התחתנה עם גוי שהתגייר. אז לא שאני בעד נישואי תערובת, אבל מסתבר שיותר פשוט לקחת גוי טוב ולגייר אותו, מאשר לקחת יהודי מקולקל ולתקן אותו.

אביגדור יפת: איך את יכולה לזהות?

רונית לב ארי: אני רואה שזה מסקרן אותך, אתה לא תלך בלי לשמוע.

(חילופי דברים בין החברים, מדברים ביחד)

נחום אסד: בואו ניתן לה את הרצף.

רונית לב ארי: מה שאני רוצה לומר זה,

(חילופי דברים בין החברים, מדברים ביחד)

8.12.2013

ישיבת הועדה למעמד האישה

רונית לב ארי: מה שאני רוצה לומר שהקשר בין אלימות נגד ילדים ואלימות נגד נשים – זה המורשת המשפחתית, בעיקר של הגברים, דבר שני – זה האלימות שקורית בתוך המשפחה, גם היום כשהילדים נמצאים בבית הרבה פעמים יש לנו אלימות כלפי ילדים או מצד האבא או מצד האמא, וקורה שהיא מקבלת מהבעל והיא מנחיתה על הילדים, ואז אנחנו רואים שהגדול מרביץ לקטן והקטן להכי קטן ובסוף הכלב יוצא הכי מסכן מכל העסק.

ודרך אגב אנחנו נקשור את זה גם לאלימות למערכת החינוך כי אחוז גבוה מהילדים שמרביצים במערכת החינוך הם הילדים שגדלים בבית חרושת הקטן הזה, והם מכירים את השפה הזו, ואז הנכדים של נגה באים והם בהלם, בהלם, כי ההוא מרביצים לו בבית, אתה לא חולם בכלל מה קורה שם בבית כי רזי הנכד שלה שיהיה בריא הוא בשוק, מה לו ולזה, כי הוא לא מכיר את השפה הזאת.

אז מה שאני רוצה להגיד שזה בתי חרושת ליצירת אנשים אלימים שמפזרים את האלימות שלהם בגנים, במעונות נעמ"ת, אני הייתי מעבירה הרבה השתלמויות לעובדות המעונות, ילד בן 4 – 5 כבר מגיע למעון חצי אפוי, הוא כבר בגיל 4 – 5 יכול לעשות טרור בכל המעון,

נגה בכר: בגיל שנתיים יקירתי, רונית, בגיל שנתיים.

רונית לב ארי: ודרך אגב,

8.12.2013

ישיבת הועדה למעמד האישה

נגה בכר:
ילדים שרואים אלימות בבית, בגיל
שנתיים הם כבר מגלים סימני
אלימות.

מרינט וקנין:
אנחנו רואים את זה במעונות. רואים
וזה ברור ואנחנו יודעים בדיוק
מאיפה זה בא.

רונית לב ארי:
ואחד הדברים החשובים זה באמת
לאתר, לאתר ולהגיע למשפחות, כי
מה תעשו עם הילד, אם אנחנו נעבוד עם הילדים וההורים ימשיכו
לכתוש אותו בבית אז מה עשינו? ויש בוא נגיד יחס הפוך בין,

כוכבה קניסטר:
הסטיגמה, רונית, הסטיגמה של
אנשים בעלי מעמד כגון עורכי דין,
שופטים,

רונית לב ארי:
אנחנו נדבר על זה,

כוכבה קניסטר:
אלה הסוואה, הילדים שלהם הכי ...

(מדברות ביחד)

רונית לב ארי:
כוכבה, אני רוצה לחזק אותך ולהגיד
שלא פעם הייתי מגיעה למעונות
בצפון תל אביב והיתה אומרת לי מטפלת אבל הוא בן של מהנדס

8.12.2013

רונית לב ארי: והאמא זה וזה, הייתי אומרת לה את פרופסור לילדים, והיא יכולה להיות מהנדסת אבל היא אנלפאבתית בילדים, מה לעשות? ואת, הילד נמצא אצלך זמנית, ומישהו מלמעלה, מי שמאמין, אמר, שם את הילד אצלך בפרק זמן הזה, ואת חייבת להציל את הילד, ואם אין ברירה, את תנסי לדחוף את המשפחה להדרכה, ואם לא אז הרווחה צריכה לדעת. והיום יש לנו חוק שמחייב לדווח על ילדים.

אחרי שנרצחה הילדה מורן בטבריה בזמנו שהיתה קורבן לרצח של הדוד שלה, ששאלו איפה היתה הגננת ואיפה היו השכנים, ויש היום חובת דיווח, וזה כבר לא שמנהלת המעון יכולה להחליט, זה חוק שכבר אין דבר כזה לא נעים לי, כן נעים לי, מה יגידו.

כוכבה קניסטר: כי זה חסר ישע, זה חוק של חסר ישע.

רונית לב ארי: בדיוק. עכשיו אני רוצה לחזור למחקר, אני רוצה לומר שהמשפחה, יש יום המשפחה, כל היום מדברים על המשפחה, יש לנו עדיין במדינת ישראל לחץ על להקים משפחה, ואין כמו משפחה, ומתי תתחתני, מתי תתחתני? הכל טוב ויפה, אני לא נגד. אבל המשפחה מסתבר שהיא המקום היותר מסוכן גם לילדים, גם לנשים, ובואו נגיד ככה, כן, יש גם גברים שחיים תחת טרור, בואו נשים את זה על השולחן. וכשבאתי לנעמ"ת אמרתי אני רוצה לדבר על אלימות במשפחה,

8.12.2013

רונית לב ארי:
ואז רות אמרה לי למה את לא מדברת
רק על נשים, פירטתי לה, ולא עבר
הרבה זמן והיא חיברה ספר על מקלט בעיניו של ילד, והיום מדברים
על מקלטים לנשים וילדים, לא רק לנשים.

מה שאני רוצה לומר קודם כל אני עומדת על זה שכל שמי שסובל
מאלימות במשפחה מוזמן לפנות, ולא משנה אם זה גבר או אשה. דרך
אגב יש גם הורים שמקבלים מכות מהילדים שלהם, ויש הורים שחיים
תחת טרור. אז אני בכוונה רציתי לדבר על אלימות במשפחה, דרך אגב
באנגלית, בארה"ב הם מדברים על domestic violence, אם נעשה
תרגום זה נקרא אלימות משפחתית, זה נראה לי חביב, אז אמרתי לא
מתאים, נעשה אלימות במשפחה, ואז המילים אלימות במשפחה הוגדרו
בשנת '83 ונעמ"ת התחילה.

עכשיו קצת היסטוריה עם ככה ישראלה אתגרה אותי, כי לא התכוונתי
ממש לספר, אבל זה מעניין,

עמרם ששון:
שאלה לי אלייך, אמרת מקודם שילד
שהוא,

נחום אסד:
אפשר בסוף שאלות? לא לעצור את
הרצף. תרשמו, תרשמו.

עמרם ששון:
לא, זה דבר מאוד מעניין.

ישראלה בן אשר, יו"ר:
תרשום לך, רונית נשארתי לשאלות.

8.12.2013

רונית לב ארי: אני לא כתבתי כלום, אז אם אתה תשאל אני בורחת. מה שאני רוצה להגיד כשהתחלנו בעצם הכוונה היתה שאני אמשיך את הדוקטורט שלי שהתחלתי קודם, אמרנו נפתח את הטלפון הזה שלי, ניתן תמיכה ויעוץ, היה בתוך הלשכה המשפטית של נעמ"ת באסתר המלכה וניתן איזה יעוץ ונמשיך הלאה, נפנה לתחנות ליעוץ משפחתי, לא היה שום דבר עם הכותרת של היום.

הגיעו נשים מוכות שבעצם המשיכו לי את הסיפורים של המקלט, עכשיו על מה אנחנו מדברים? אנחנו מדברים על נערות בנות 15 – 16 שמקבלות מכות מהחבר, מדברים על נשים בנות 70 ו- 80 שמקבלות מכות מהבעל, ויש כאלה גם שהתאלמנו שזו פעם ראשונה שיש להם שקט דרך אגב.

כוכבה קניסטר: אי אפשר לדעת הילדים לא רוצים שיהיה להם חבר כי הם מפחדים על הירושה, יש צרה אחרת.

רונית לב ארי: יש רצח של זקנות על ידי ...

(חילופי דברים בין החברים, מדברים ביחד)

נגה בכר: רצח, מה לא גבר בן שבעים ומשהו רצח את אשתו בת שישים ומשהו.

8.12.2013

רונית לב ארי:

פתאום הוא חושב שהיא בוגדת בו
 וכל מיני סיפורים. מה שאני רוצה
 להגיד שהתחלנו ואז קיבלתי את הפניות, איזה פניות? וקצת להכנס
 אני אפתח לכם דלת מה קורה שם. זה לא כל הזוגות הנשואים ככה,
 בואו לא נתבלבל, יש קבוצה באוכלוסיה בכל העולם אם פעם חשבו
 שיהודים לא מרביצים ולא שותים, אז מסתבר שאנחנו נורמאליים, גם
 שותים, גם מרביצים.

חברה:

אל תשכחי רק אלימות מילולית גם.

רונית לב ארי:

בואי תרשי לי, בסוף תגידי אם אני
 מילאתי את כל המשבצות. מה שאני
 רוצה להגיד, אני פותחת דלת ועל מה אנחנו מדברים, אנחנו מדברים
 קודם כל על נשים שפנו מגיל 15 – 16 ועד קרוב ל-80, אנחנו מדברים
 על נשים שיש להן חבר, ידועות בציבור, נשואות וגרושות.

יש נשים שעם הגט ממשיכות לחיות תחת טרור, שהוא נתן את הגט
 הוא לא רצה לתת לה מזונות, אבל הוא ממשיך לעקוב אחריה, לזה
 אנחנו קוראים הטרדה מאיימת, שהוא יכול לעמוד מחכה לה על יד
 העבודה, מחכה לה על יד הבית, משאיר לה פתקאות, אם אתם מדברים
 איתה לפעמים אתם יכולים לחשוב שהיא חולת נפש, אבל אם לא
 הייתי רואה את הפתקאות שמשאיר מישהו על יד המקלט וכותב לה –
 אתמול יצאת עם חולצה כחולה, אתמול הלכת, זה יכול להטריף, זאת
 אומרת כשהיא מספרת אתם חושבים שהיא אולי לא נורמלית, אבל יש
 מקרים של ממש מעקבים, אס.אם.אסים, טלפונים בלי סוף, מעקבים,
 או פתאום מגיעים לה פרחים, כל מיני סיפורים כאלה.

8.12.2013

רונית לב ארי: עכשיו, כשהגיעו הנשים הסיפורים הם כאלה, הזוג הזה התחתן, בדרך כלל אני מדברת על זוגות נשואים, אחוז מכובד מהנשים התחתנו דרך אגב בגלל היריון, מה שמראה לנו שזה לא אומר שכל אשה שהתחתנה בגלל היריון תקבל מכות, אבל זה לא הכי הכי חגיגה גדולה שאחרי שלושה – ארבעה חודשים אחרי החתונה יש תינוק, וכשהם עוד לא התייצבו בתור זוג, ותינוק זה שמחה וזה כיף וזה כמו זה, אבל זה לקום בלילה, ותוסיפו לזה קצת אחוז של הנשים שמקבלות דכאון אחרי לידה, עכשיו פתאום שמעתי שיש גם גברים שמקבלים דכאון אחרי לידה, אז החגיגה גדולה.

כוכבה קניסטר: גם מנופאזה לאשה, מנופאזה לגבר, זה אותו דבר.

שלמה קלדרון: איך קוראים לזה?

כוכבה קניסטר: מנופאזה.

רונית לב ארי: הנשים מספרות על אלימות פיזית,

חברה: יש לך גלי חום?

רונית לב ארי: אלימות פיזית הן לפני הנישואין,

חבר: נחום, מנופאזה, תזכור.

8.12.2013

רונית לב ארי:

אתם רוצים עכשיו להקדיש לזה זמן?

נחום אסד:

לא, לא, תמשיכי את הרצף.

רונית לב ארי:

אנחנו מדברים על אלימות פיזית שמתחילה אחרי הנישואין בדרך כלל, כשהיחסים נהיים מחייבים. אנחנו מדברים על כמה רמות של אלימות, כאשר אני עד היום מידי פעם רואה נשים מוכות שמגיעות אלי שלא רוצות להגיע למקומות הפורמאליים כי הן עובדות למשל בעיריה, כי הן עובדות בנעמ"ת או עובדות בכל מיני מקומות ולא רוצות. אז לוקח לי הרבה זמן לדבר איתן, עד שאנחנו מדברים בכלל על פיזית, זה להתחבר לשרי.

אלימות כלכלית שבאה לידי ביטוי ב- לא נותן לה לצאת לעבודה, נותן לה לצאת לעבודה אבל כל המשכורת אצלו, נותן לה לצאת לעבודה והיא מחזיקה את כל הבית והיא לא יודעת כמה הוא מרוויח, כל מה שקשור לרכוש היא בכלל לא בעניינים, אם אחרי כמה שנים היא קצת מתעוררת ורוצה להיות איתו שותפה בחשבון, הוא יכול להגיד לה – את רוצה להיות הגבר, את רוצה להשתלט. זאת אומרת בשבילו, במושגים שלו, כמי שגדל בדיקטטורה, פרימיטיבי והוא יכול להיות פרופסור באוניברסיטה.

שלמה קלדרון:

זה לא רק פרימיטיבי, זה אנשים דפוקים, מה.

8.12.2013

ישיבת הועדה למעמד האישה

רונית לב ארי: תפיסה של בוא נגיד האשה כחלק מהרכוש שלו, ועוד כמה דברים שפה נתפסים כמשהו שעלול לברוח לו. עכשיו, שליטה כלכלית, שליטה חברתית של נשים שמספרות הייתי חברותית, היו לי מלא חברות, הייתי עושה כל מיני פעילויות, מאז שהיא התחתנה אין חברות, אין פעילויות, ליל הסדר 18 שנים אצל המשפחה שלו, הוא בוחר את השמות של הילדים. עכשיו יש כבר יודעים את מין העובר בשלב נורא מוקדם, אז כבר יש, נורא נורא מוקדם כבר יש ריב על השמות,

כוכבה קניסטר: בבדיקת מי שפיר הראשונית אפשר לדעת.

רונית לב ארי: כבר יודעים, ויש, בעצם אנחנו יכולים לעשות מ-1 עד 10 תחומי שליטה, שליטה כלכלית, שליטה כלכלית, שליטה חברתית, איך היא נראית, היא לא תעיז ללכת לשנות את התסרוקת שלה בלי להתייעץ, היא לפעמים לא תלך לקנות בגד בלי שהוא יהיה צמוד אליה והוא יחליט.

מרים פרקש: זה מבודד אותה מהכל.

שלמה קלדרון: ואוו, ואוו.

רונית לב ארי: עכשיו כלום כלכלית,

שלמה קלדרון: זה, זה מאסר עולם.

8.12.2013

רונית לב ארי:

מבחינת ה-,

(מדברות ביחד)

בתיה צדקה:

זה גם בדרך כלל רוב הזה זה מקנאה,
יש המון שמקנאים, זה הקנאה

הופכת,

רונית לב ארי:

אז רגע, בואי, בואי תרשי לי, כן,
בואי, דקה, טוב? מה שאני רוצה
להגיד זה שהרבה פעמים ההורים שלה מחזיקים אותה, עד היום היא
מספרת שאחרי עשרים שנות נישואים ההורים שלה משלמים רופא
שיניים, קונים לה בגדים וכל מיני כאלה דברים, שהוא מגביל אותה
וההורים מחזיקים אותה בשביל לשמור על הדבר הזה.

עכשיו אם נלך אחורה, בחלק מהמקרים המשפחה התנגדה לנישואים,
כי היתה איזה תחושה שזה לא כל כך מתאים, או יש מקרים שראו
שהוא בחור שזקוק לתמיכה כי הוא, ופה אני רוצה להכניס את האלמנט
של מעמד האשה, באחוז מאוד מאוד בולט הנשים המוכות משכילות
מהגברים המכים, משכילות יותר, יציבות יותר בעבודה כשהן יוצאות
לעבודה, בעלות יכולות אישיות יותר גבוהות, יש פה חוסר איזון.

מה שבתיה הזכירה, ציינה, יש פה בעצם מצב שהבן אדם, יש לנו פה
גברים עם דימוי עצמי נמוך, ולא משנה מה הוא, הוא יכול להיות מנהל
מחלקה בבית חולים והוא בטוח חושב שמגיע לו לנהל את בית
החולים, יש לו איזשהו תסכול עם עצמו.

8.12.2013

רונית לב ארי:
 הבן אדם גדל עם דימוי עצמי נמוך,
 עם איזה סכסוך פנימי של עצמו, הוא
 לא הבן אדם שילך לטפל בעצמו כי זה בדיוק לא הטיפוס, כשאתו
 מציעה לו בוא נלך ליעוץ, הוא אומר לה את לא נורמאלית, תלכי את,

שלמה קלדרון: ואוו.

רונית לב ארי:
 גם הוא לא יסכים ללכת לקבל יעוץ
 זוגי. עכשיו בעצם כל ההתנהגות שלו
 היא התנהגות שנובעת מחרדת נטישה, הוא מתנהג בצורה מאוד מאוד
 אובססיבית כי הוא לא מאמין שהוא תפס את המציאה הזאת.

ואתם רואים הרבה מאוד, היו לנו מקרים שבחורות עם תארי יופי,
 ממש, סגנית מלכת יופי, ידועות וזה, והוא היה אומר לה בבית את
 מכוערת, את טיפשה וזה, היה מוריד אותה, אבל כלפי חוץ הוא היה
 מתגאה בה. זאת אומרת הם דומים לי הגברים האלה למישהו עם רגל
 42 רוצה נעל 48, הוא רוצה דווקא את הנעל הזו,

כוכבה קניסטר: פיצול אישיות.

רונית לב ארי:
 והוא מסתבך איתה, והוא יקשור
 אותה, הוא לא יכול למתוח את הרגל
 שלו בתוך הנעל, אז מה הוא צריך לעשות בשביל לשבת תוך בתוך
 הנעל? לקשור אותה חזק. זו בדיוק הנקודה.

8.12.2013

רונית לב ארי:
 ופה יש לנו מהר מאוד מערכת יחסים
 שאני חייבת להגיד שהיא מאוד מאוד
 קיצונית, כי איך הן אומרות? שזה או גן עדן או גיהנום, או שהוא טוב
 אז הוא הכי טוב בעולם, אחרי התפרצות אלימה יש פיוס, יש פיצוי, יש
 כאלה שבאות כמו עץ חג המולד, מלאות תכשיטים, כל תכשיט זה אחרי
 אירוע, או מסדרים איזה היריון חדש אחרי הזה, והפיצוי והפיוס וחוזר
 וחלילה.

שלמה קלדרון: אבל למה אשה תשאר עם אח כזה,

רונית לב ארי: יפה,

שלמה קלדרון: שרוצה לקשור אותה וזה מפריע לה
 בחיים? למה שלא תעזוב?

רונית לב ארי: נכון, עכשיו, בדיוק,

כוכבה קניסטר: השאלה איזה גב, איזה משענת יש לה.

(חילופי דברים בין החברים, מדברים ביחד)

רונית לב ארי: השאלה שלך, שלמה, איך אומרים,
 פרנסה הרבה דוקטורטים והרבה
 מחקרים בכותרת – למה היא לא עוזבת? אז אני רוצה כמה מילים על
 הקורבן,

8.12.2013

שלמה קלדרון: סליחה, אולי, אני יש בית מעצר ליד איפה שאני גר, אני רואה נשים מחכות להכנס שם להסתכל על הפושעים האלה.

שרי שילון: לא נכנסים לבית מעצר.

שלמה קלדרון: למה? למה?

שרי שילון: לבית מעצר אסור להכנס.

שלמה קלדרון: מה, מפרנס אותה? מה? כלום.

רונית לב ארי: נכון. ולכן בסוף אתה יודע מה כל העולם, כל העולם בסוף מסתובב על פסיכולוגיה. ואני רוצה להגיד שאני רוצה לקחת אתכם למה שאני עושה בעשר שנים האחרונות במסגרת של נערות בסיכון. נערות בסיכון, נערות במצוקה, שלא כל כך ידעו לבחור הורים ונולדו לתוך משפחות פוגעות, פוגעות קשה.

כשמדברים איתי על כל מיני תיאוריות פסיכולוגיות, מה צריך לעשות עם התינוק, איך להשכיב אותו, איך להאכיל אותו, איזה מוסיקה לשים לו, אני שואלת – מי הסתכל עליה כשהיא בכתה, כמה היא צרחה עד שמישהו ניגש לחתל אותה, מי שם עליה בכלל, מה, כמה תאונות קרו לה כשהיא היתה קטנה והיא היתה נופלת ושוברת את הראש.

8.12.2013

רונית לב ארי: אותן ילדות במקרה הטוב זה מה שתיארתי, במקרה הגרוע זה החבר של האמא התעסק איתה מגיל 8 עד גיל 12.

עכשיו, פגיעות מיניות בגיל הצעיר הזה, שלפעמים 4, 5, 7, 8, שהדעת לא תופסת, וזה קורה במשפחות במדינת ישראל, דתיות וחילוניות, ערביות ויהודיות, עולים וותיקים,

כוכבה קניסטר: גילוי עריות.

רונית לב ארי: אז אני רוצה להגיד לכם שהבנות האלה הנשמה שלהן מעוותת. וכשבאה אלי אשה שנשואה פעם שניה ושלישית לגבר מתעלל, בלי שאני אשאל אותה היא היתה הולכת למטפלת הייתי אומרת לה יש שם פגיעה מינית, נכון? אין, אין חוכמות. יש פה משהו שהוא כל כך עמוק, ואני לא רוצה להגיד שכל הנשים המוכות הן פגועות מינית. זה המקרים הכי קיצוניים, הכי כרוניים, שאתם לא מבינים איך היא חוזרת לאש ואיך היא חוזרת לפתולוגיה, ואיך היא מתחברת לבן אדם.

עכשיו, קודם כל בשביל קצת תשומת לב וקצת חום וקצת התייחסות, ילדה שאמא שלה, שהיא עד היום חושבת שאמא שלה, מישהי שאמא שלה אוהבת אותה, ופה אנחנו יושבות על יד נעמ"ת ואנחנו בעד נשים, עכשיו אמא שלה לא פעם אני יכולה להגיד לנערה אם הייתי מכירה את אמא שלך אולי לא הייתי מכירה אותך, אולי אם אמא שלך היתה במקום הנכון מטופלת בצורה נכונה אז היא כבר היתה מגדלת אותך אחרת, אבל גם לאמא לא היה מה לתת לה כי גם האמא נפגעה.

8.12.2013

רונית לב ארי:
אתם מבינים שיש פה דור אחרי דור של פגיעה בבית, ואחר כך היא הנפגעת וגם הבעל הוא נפגע שהוא היה ילד מוכה ועבר התעללות ואולי גם התעללות מינית, דרך אגב לא מדברים על זה, אבל יש גם גברים שעברו התעללות,

(מדברים ביחד)

עמרם ששון: אין סוף לזה.

רונית לב ארי:
הסוף הוא רק בלשבור את המעגל הזה, ולצערי הרב עדיין אנחנו במדינת ישראל בהרבה מאוד מהמקרים, ביותר מדי מקרים חושבים שהמשפחה זה דבר קדוש ואסור לגעת, ועד שמוציאים ילד מהמשפחה כי חושבים שאפשר לטפל בהורים שלו, והרבה פעמים אין אומץ לבוא ולהגיד לצערנו נכשלנו עם הבן אדם המבוגר הזה, אין, לא יכולים לטפל בו, אין מה לעשות, בוא נציל את הילדים.

כי לא כל מבוגר אפשר לטפל בו, מה לעשות? יש אנשים שהם כל כך פגועים שאי אפשר לטפל בהם. זה כמו שלא נדע שיש מחלות שאנחנו יודעים שיש רופאים שאומרים רק נס.

עמרם ששון:
רק רגע, בפגיעה מינית את רוצה לטפל?

רונית לב ארי: בוודאי ש-,

8.12.2013

ישיבת הועדה למעמד האישה

עמרם ששון:
אבא שפגע מינית בבת שלו מבחינתי
לא צריך לחיות בלבד.

שלמה קלדרון:
איי איי.

רונית לב ארי:
אבל אני רוצה, תשמע, אני לא בעד
לקחת חיים של אף אחד, אבל,

(חילופי דברים בין החברים, מדברים ביחד)

עמרם ששון:
למה צריך ...

(מדברים ביחד)

חברה:
אבל היא צריכה להמשיך לחיות
הילדה הזאת.

עמרם ששון:
אבל אם האבא עשה כזה נזק איך הוא
יכול להיות אבא?

רונית לב ארי:
נכון, אז אני יכולה להגיד לך אבל
שיש לי נערה שהיא היום בת 16 והיא
מגיל 6 מחוץ לבית, ובגיל 8 או 9 אותו אבא פוגע הצליח לשכנע את
מערכת השיפוט לתת את הילדה הזו עוד פעם הביתה והוא עוד פעם
פגע בה.

8.12.2013

רונית לב ארי:

ועכשיו היא נמצאת, והבן אדם הזה מגיע מסטול, והוא לא יודע איפה הוא חי, והילדה הזאת, סופר אינטליגנטית, אם אתה שואל אותי,

עמרם ששון:

אבודה.

רונית לב ארי:

אבודה, והיא תהיה אשה מוכה, היא תהיה אשה מוכה. עכשיו, אני לא רוצה לעשות הכללה, יש קבוצת נשים מוכות, שהיא לא הרוב, שהיא מאוד פגועה מההיסטוריה, והיא תמשך לאותם גברים ואז אנחנו גם כמובן אם אנחנו מצליחים לעזור ויש מצבים, ופה אני רוצה להתייחס מילה למקלט. המקלטים הם לא מטרה, הם אמצעי לזמן מסוים,

כוכבה קניסטר:

מוגבל.

רונית לב ארי:

ואני רוצה להגיד דבר אחד, המקלטים לא רק שהם צריכים להגן על האשה כאשר היא מחליטה שהיא רוצה להיפרד על מנת שהיא תשאר בחיים, כי אני רוצה פה להגיד, כמו שפה שנאמר אני רואה בכם שליחים, מי שחיה עם גבר קנאי, חשדן, מגביל אותה עם כספים, והיא אומרת לו בוא נלך ליעוץ והוא אומר לה את לא נורמאלית תלכי את, ואז היא אומרת לו בוא נתגרש, אז במקרה של מירב עידן לבית משפחת פרג'ון ז"ל היא אמרה לאמא שלה שיש בעיות, ואמא שלה אמרה בואי מירבי תגמרי יפה, אני לא אשכח את זה, עד היום אני מצטמררת, אמא שלה כבר נפטרה, רחל, הלכה להגיד לו שהיא רוצה לגמור את הנישואים,

8.12.2013

רונית לב ארי:

קיבלה כדור בראש והוא התאבד,
והמשפחה שלו דרשה חצי מהרכוש כי

הוא היה אלמן, איך זה?

שלמה קלדרון:

איזה יופי.

רונית לב ארי:

אז אתם מבינים מאיזה משפחה הוא
הגיע. עכשיו, ויש נשים שאם הן חיות
עם גבר כזה, אפילו להגיד לו אני רוצה להתגרש מסוכן להן,

שלמה קלדרון:

מסוכן.

רונית לב ארי:

ואז כוכבה, תשמעי, יש מצבים שאני
אעשה הערכת מסוכנות ואני אגיד
גברתי היקרה את לא מזיזה את האף בזמן שאת בבית, את מסתלקת לו
מהרגע להרגע, שהוא יגיע יקבל את הניירות מבית משפט, שזה
עקרונית בית משפט למשפחה תביעת מזונות והחזקת ילדים, את עפה
מהבית עם הילדים, הוא מקבל את הניירות כשיש מישהו איתו, כי אני
לא רוצה שהוא יתאבד. בינינו, אנחנו נהדרות, אבל להתאבד בשבילנו
לא צריך להגזים באמת, אז שיהיה איתו מישהו, ואני אומרת אם הוא
שומר מצוות שיהיה הרב שלו, שיהיה אח שלו, שיהיה חבר, שיהיה
איתו להרגיע אותו, שהוא יבין שיש מוצא. וגם, כי הוא מבחינת
התפיסה שלו כאילו חתכו אותו, כאילו חתכו אותו, בשבילו גירושין,

(חילופי דברים בין החברים, מדברים ביחד)

8.12.2013

רונית לב ארי: בשבילו גירושין, הרי כל ההתנהגות שלו היתה בשביל לשמור עליה, פתאום קרה לו,

(חילופי דברים בין החברים, מדברים ביחד)

רונית לב ארי: רגע, רגע, תרשי לי, זה מפריע בהקלטה, רגע. מה שאני רוצה להגיד שהמקלט הוא בא לעזור ולפעמים לשמחתי יש משפחות חזקות שיכולות להפוך את המקלט לסוג של מקלט פרטי ולעשות צו שלא יתקרב לבית. אבל אני אומרת שהמקום המוגן בא גם שלא הוא יכשל במעשה שכולנו אחר כך נצטער.

לפני כמה חודשים גבר בזמן הליכי גירושין לקח את שני הילדים וקפץ מלמעלה, והם נרצחו והוא נרצח, והוא מת,

חברה: לא, הוא הרג אותם לפני זה.

(חילופי דברים בין החברים, מדברים ביחד)

חברה: לא, אבל היה מקרה אחר שבו הוא רצח.

רונית לב ארי: אני מדברת על שני הילדים שהוא קפץ מאיזה גג ונהרג יחד איתם. האשה הזו היתה צריכה, ואני אומרת את זה בפירוש,

8.12.2013

רונית לב ארי: האשה היתה צריכה להיות במקום מוגן, והוא היה צריך להיות במקום אחר מטופל, והיה צריך להימנע, המקרה הזה זה לא משמים, זה לא משמים. עכשיו אני עוד דבר רוצה להגיד על גורם הזמן,

(חילופי דברים בין החברים, מדברים ביחד)

רונית לב ארי: הנושא הזה של ההפרדה שאנחנו מזהים מקרה קיצוני שאם היא תעשה צעד אז הוא עלול להגיע למצב של חוסר אונים וגירוש ואין מוצא, הוא לא מצב קבוע ולאורך זמן, וזה אני רוצה להדגיש. זה כמו שתקחו מישהו שמכור להרואין, תקחו לו את המנה יהיה לו קריז, אני בזמן שהוא בקריז לא רוצה שהיא תהיה מתחת לידיים שלו, אבל אחרי זמן, וזה אני רוצה, בתיה, נכון? אחרי זמן כשהוא נרגע, מתחיל לקבל שיחות ומרגיעים אותו והוא מתחיל לראות, השחור יורד לו מהעיניים, והוא מבין שאבא הוא ישאר של הילדים, אף אחד לא יקח לו את הילדים.

כל הדרמה הזאת שהוא לוקחים לו את הילדים, אפשר לחשוב דרך אגב כמה גברים נשואים בהכללה גדולה רואים את הילדים, יש גרושים שאומרים לי עכשיו אני רואה את הילדים יותר, פעמיים בשבוע הם ישנים אצלי וכל שבת שניה. אני רוצה לדבר עם גברים נשואים, לשאול אותם אם באמת הם רואים את הילדים פעמיים בשבוע מלא שעות וכל שבת שניה כל השבת, לא, כשהם גרושים התחילו לראות את הילדים, זה גם קורה, יש.

8.12.2013

ישיבת הועדה למעמד האישה

- עמרם ששון: יש תשובה לזה, יש תשובה לזה,
- רונית לב ארי: אוקי,
- עמרם ששון: דבר שמצוי לך,
- רונית לב ארי: נכון, אז זה המצב.
- גיורא ברעם: אנחנו רואים את הנכדים שלוש פעמים ביום.
- רונית לב ארי: נהדר.
- בתיה צדקה: את הנכדים, לא את הילדים. אבל כשגידלת ילדים עבדת.
- רונית לב ארי: אני רוצה להגיד שהחשוב, בתיה, ופה אני רוצה להגיד, מקלטים, הרי אנחנו מדברים על קרוב ל- 200,000 נשים מקומות ועל כמה מקומות יש לנשים במקלטים, מאה ומשהו, על מה אנחנו מדברים? אנחנו מדברים על הצורך בלהפריד, בלשים את האשה במקום מוגן.
- דרך אגב אני מאוד בעד להיזהר מצווי הגנה. כאשר מוציאים גבר מכה מהבית והוא אובססיבי והוא במצב של יאוש,
- שלמה קלדרון: הוא משתגע,

8.12.2013

רונית לב ארי: יחד עם הצו הוא עשוי, עלול לעשות מעשה ממש,

(חילופי דברים בין החברים, מדברים ביחד)

רונית לב ארי: ורחל רחמיאן, רחל רחמיאן ז"ל נרצחה, אמא לששה ילדים עם צו ביד, הוא רוקן עליה רובה. אני רוצה להגיד שצו מניעה זה דבר שעלול להיות מאוד מסוכן, ואני מעדיפה שהיא לא תהיה צודקת, כוכבת, שהיא תהיה חכמה, שהוא ישב בשקט בבית, כמה שזה לא צודק, לא צודק, כי לא תמיד יש לנו את הסיבה המשפטית להוציא אותו גם מהבית, ולפעמים זה לטובה, שהוא ישאר במקום שלו, שהיא תצא עם הילדים.

היתה כתבה לא מזמן על זה שילד מעל גיל 11 לא יכול להיות במקלט. ילד בן 11 לא יכול להיות במקלט, זה ילדים בגיל ההתבגרות, וטוב שמשען קולטת את הילדים למקום, ואני חושבת שזה מבורך, למקום זמני, ושאמא לא עלינו הולכת לבית חולים הילדים לא הולכים איתה לבית חולים, ולא קורה שאמהות לילדים הולכות לבית חולים לעבור ניתוח לא עלינו?

שלמה קלדרון: קורה.

8.12.2013

רונית לב ארי: או לאיזה טיפול? אז הילדים יש להם סידור, אבל עושים את זה בשביל שהמשפחה תבריא. אז מה הסרט הטורקי הזה שאוי ואבוי היא לא תעזוב את הילדים, היא לא תצא? כי מה היא נותנת לילדים להיות בגיהנום?

ואז מגיע מקרה כמו שוקי בסו שהרג את אבא שלו, והבחור הזה הרוס לכל החיים שלו כי הוא עשה את העבודה, כי הוא היה בחוסר אונים. שוקי בסו היה חייל בצנחנים, לפני איזה 15 שנים ירה באבא שלו.

כוכבה קניסטר: כרמלה אמא שלו, נכון? כרמלה בסו.

(חילופי דברים בין החברים, מדברים ביחד)

רונית לב ארי: כרמלה בוחבוט זה קרית שמונה, משפחת בסו זה בכפר סבא. מה שאני רוצה להגיד, הילדים האלה, הילדים ילדים פגועים ואי אפשר לשים את הילדים בתור שומרים של האמא. לא פעם היו באות אלי נשים שמבקשות פתק שהצבא לא ישים את הילד רחוק כי כשהוא בבית בעלי לא מרביץ לי. סליחה, ואם הילד רוצה לנסוע מחר להודו, את תגידי לו – לא, תשמור עלי? ואם הוא ירצה להתחתן, לא, תשמור עלי. לא, סליחה.

ואני רוצה לחזור למה שפיתחנו בנעמ"ת, בנעמ"ת פיתחנו את המרכז למניעת אלימות הראשון בארץ ב- '83, היום יש בארץ מעל 80 מרכזים, ולמעשה מקלט ומרכז זה כמו בית חולים ומרפאת חוץ.

8.12.2013

רונית לב ארי: המרכז נותן את היעוץ הראשוני, עושה גם טיפול קבוצתי כשהאשה בבית, כי לא כולן צריכות מקלט, ולפעמים צריכה להיות במקלט מאוד זמנית והיא חוזרת אחר כך לקהילה, ולשמחתי הרבה יש היום יותר מ-7,000 גברים בטיפול, ואני חושבת שב-80% מהגברים יכולים לעבור תהליך, אבל מה, איך להביא אותם? ואני יכולה להגיד שבועיים ראשונים האשה אמרה לי – תשמעי, הוא לא רוצה לבוא לטיפול, וברגע שאני עשיתי איזו הערכה שכן אפשר לטפל, הבן אדם עושה חשבון איך מתייחסים אליו בחוץ, הוא עושה חשבון לדעה של שכנים, הוא עובד בצורה מסודרת, בן אדם שיש לו מה להפסיד. בוא נגיד ככה, עם מי אפשר לעבוד? עם בן אדם שיש לו מה להפסיד, בן אדם שאין לו מה להפסיד צריך להזהר מאוד.

ואז במשך שבועיים היה לי מצעד החתיכים, אמרתי טוב הייתי במקלט, הייתי זה, נכיר את הגברים, צלצלתי, לפעמים בלי שהיא תסכים שאני אגיד שהיא היתה אצלי, צלצלתי, אמרתי תשמע אשתך צלצלה בעילום שם, בילפתי, אמרתי תשמע אני מבינה שיש בעיות, אולי כדאי לקבל קצת הדרכה, גם היא, גם אתה, לא כאילו להפיל עליו את הכל. הגיעו, תוך שבועיים הגיעו אלי מצעד של איזה עשרה גברים,

שלמה קלדרון: יפה,

רונית לב ארי: אחד מרמת גן הגיע תוך עשרים דקות,

שלמה קלדרון: יפה מאוד.

8.12.2013

ישיבת הועדה למעמד האישה

- רונית לב ארי: יפה, יפה, באו, נעלמו.
- שלמה קלדרון: אהה.
- רונית לב ארי: נעלמו, לקחו את האשה הלכו, אחרי ששמחנו.
- כוכבה קניסטר: ועד היום לא יודעים מה היה.
- רונית לב ארי: לא, לא, שום דבר.
- (חילופי דברים בין החברים, מדברים ביחד)
- רונית לב ארי: מה הגעתי למסקנה, שצריך לעשות את זה בצורה אחרת, איך אומרים אנחנו, אם תחשבו מתי אנחנו עושים שינוי בחיים, כשאתה שאלת את השאלה המרכזית למה הן לא עוזבות,
- שלמה קלדרון: נכון.
- רונית לב ארי: ברגע שכל אחד מאתנו חושב שאם נעשה שינוי המצב יהיה יותר טוב מאשר עכשיו, נעשה שינוי, גם בעבודה, נכון? אנחנו, אם אנחנו נחשוב שהשינוי יביא לנו משהו יותר טוב, כל בן אדם נורמאלי עובד מתוך רוח והפסד, ברמה הבריאה.

8.12.2013

ישיבת הועדה למעמד האישה

רונית לב ארי: עכשיו, כל עוד אשה תרגיש שאם היא תעזוב היא רק תפסיד, היא לא תעזוב. עכשיו, מה היא תפסיד?

חברה: יש הרבה שפוחדים משינוי.

רונית לב ארי: נכון, אבל מה המטרה שלנו היתה? הרבה פעמים נשים, אני זוכרת שאחת הנשים שככה הורידה לנו אסימון אמרה אני יודעת שאני צריכה לעשות עם עצמי משהו אבל אני סמרטוט. הוא לא רוצה לעשות שום דבר, הילד סובל, אני סובלת, מהנדסת, אני לא אשכח אותה, אשה מרשימה, ואתם לא מבינים מה היא עושה איתו, משהו עמוק בפנים מחזיק אותה.

ואז הקמנו פעם ראשונה קבוצה לנשים מוכות, קבוצת תמיכה, כי גם הן הרבה פעמים היו פוחדות לעזוב, או לעשות איזה שינוי, ואז הגברים אחרי שראיתי שלהזמין אותם זה לא עובד, אמרנו טוב נחזק את האשה, נגרום לו שירוץ.

ואני יכולה להגיד לכם מהר מאוד הבנו שצריך לעבוד עם המשטרה, יוסי סדבון מי שמכיר,

חברים: בטח, בטח.

8.12.2013

ישיבת הועדה למעמד האישה

רונית לב ארי: הוא מספר שאני לימדתי אותו לא להיות עובד סוציאלי. כי המשטרה חשבה שהם יוכלו לתת יעוץ, היו שוטרים,

(חילופי דברים בין החברים, מדברים ביחד)

רונית לב ארי: אני יודע לתת יעוץ,

(מדברות ביחד)

חברה: טיפול משפחתי.

בוכבה קניסטר: מלא פאשלות עכשיו היו במשטרה.

רונית לב ארי: הוא היה נותן יעוץ בחדר שינה, בסלון, במטבח, אני מומחה. בסוף אשתו הגיעה גם מסתבר,

שלמה קלדרון: מה, הוא הרביץ לה?

(חילופי דברים בין החברים, מדברים ביחד)

רונית לב ארי: לא, לא, חס וחלילה.

(חילופי דברים בין החברים, מדברים ביחד)

8.12.2013

ישיבת הועדה למעמד האישה

לא אשתו של יוסי, לא.

ישראלה בן אשר, יו"ר:

(מדברות ביחד)

אשתו של שוטר שמזעיקים אותו
למצב שיש ריב משפחתי והוא נכנס

שרי שילון:

לתוך הבית ומתחיל להסביר.

ואשתו באה לטיפול אצלנו ויום אחד
הוא בא אמר נתנה לי בעיטה. היא

רונית לב ארי:

החזירה לו.

טוב מאוד.

שלמה קלדרון:

מה שאני רוצה להגיד, הגברים הגיעו
מתי? עד שהם קיבלו ניירות מבית

רונית לב ארי:

משפט, לא רצה, הוא לא רוצה להתגרש, פתאום הוא מקבל מזונות,
החזקת ילדים, כשדרך אגב לא צריך בשביל זה אלימות פיזית, אם הוא
לא נותן לה כסף, משגע את השכל, מעליב אותה, משפיל אותה, עוד
שורה של ...

(מדברות ביחד)

מתעמר בה, מה זה?

כוכבה קניסטר:

8.12.2013

רונית לב ארי: אז היא הולכת, היא מחליטה ללכת לבית משפט, תביעת מזונות, החזקת ילדים, נגיד היתה אצל ההורים שלה. אני זוכרת אחד אמר אני למאדים אני אסע, רק שהיא לא תתגרש ממני. טוב, אז עכשיו תבוא, נעשה הסכם שלום בית, אבל איזה הסכם זה? אם היא רוצה והוא רוצה, עכשיו בלי התמיכה הטוטאלית באשה, שזה יכול להיות משטרה, שהמשטרה תעבוד כמו שצריך, והמשטרה עובדת כמו שצריך במדינת ישראל הרבה שנים כבר, למרות שתמיד יש מה לשפר, ויש תביעות לבית משפט למשפחה, הבן אדם בא ואומר אני רוצה לחזור, עכשיו יכול להיות שהיא תגיד שהיא לא רוצה, יכול להיות. עכשיו, יכול להיות שהיא תגיד,

חברה: בדרך כלל הן חוזרות.

רונית לב ארי: יכול להיות, יכול להיות שהיא תגיד אני רוצה לנסות, אבל אז היא צריכה להיות חזקה ולהגיד אנחנו עושים הסכם, ולא שלום בית סתם, אלא בדק בית רציני, התחייבות ללכת יחד לטיפול, אבל לא יחד, זאת אומרת קודם כל גם היא, לא רק הוא, ולחוד, לא יעוץ זוגי כמו פעם שהיו יושבים באותו חדר, אלא הגברים התחילו להכנס לקבוצות של גברים מכים, ועד היום יש, כמובן בנעמ"ת, אבל בארץ יש היום 7,000 גברים במסגרת קבוצתית שבאים כל שבוע עם מנחים ויושבים ולומדים איך לדבר במקום להרביץ, תשימו לב שאלומות ועימות מאותו שורש.

בתיה צדקה: מה קרה למעון של גברים מכים בכפר-סבא?

8.12.2013

ישיבת הועדה למעמד האישה

רונית לב ארי: אני לא יודעת מה קורה, ואני חושבת שאין סיבה ל...

(מדברות ביחד)

חברה: רעננה, רעננה.

רונית לב ארי: היה, יש אני חושבת עד היום מעון לגברים מכים. אני אומרת אם הגברים צריכים לישון, שישנו בבית הסוהר, ואם הם צריכים טיפול שתהיה קבוצה בקהילה, לא צריך להחזיק אותם בקייטנה במיליון וחצי שקל. רצו בזמנו להקים עוד אחד ואני נלחמתי מלחמת עולם, עד היום אני כועסת עליהם, אני חושבת שזה לא לעניין. מקלט לנשים מוכות זה דבר חשוב, מקלט לגברים מכים לא צריך. צריך בחוץ, בקהילה, שישבו לפעמים כל החיים בקבוצה, כי אם עד גיל 18, 20, היה תחת הדיכוי של אבא שלו, אז אי אפשר לחשוב שב-12 מפגשים אנחנו כבר נתקן אותו, לפעמים הוא צריך תמיכה. אני רוצה להדגיש, הגברים האלימים הם אנשים חלשים,

שלמה קלדרון: כן.

רונית לב ארי: הם אנשים חלשים, הם חסרי אונים,

שלמה קלדרון: נכון.

8.12.2013

רונית לב ארי: הם בסה"כ צריכים עזרה, הם צריכים חיזוק, כי באמת אלימות זה הנשק של החלשים. עכשיו אם אנחנו, בואו נגיד שהמסר החשוב הוא שבזמן ההחלטה להתערב, שזה בדרך כלל החלטה של האשה, צריך מאוד להזהר, לפעמים הוא מאיים עליה אני אעזוב אותך, אבל הוא לא באמת רוצה, והצעד הראשון בדרך כלל של האשה צריך מאוד להזהר, לעשות את זה נכון, בשביל שלא יקרה אסון, ולגבי זה כמו לקחת חבילת חומר נפץ ולפרק אותה לאט לאט.

עכשיו מה מקום עבודה, זה הנושא שמאוד מאוד אני רוצה להדגיש, שאתם קשורים למקומות עבודה. בואו נגיד ככה, קודם כל מבחינת החוק היום, ששה חודשים מקום העבודה חייב לשמור על מקום העבודה לאשה שעוזבת את מקום העבודה בגלל אלימות ומביאה מסמך,

כוכבה קניסטר: מהרווחה.

רונית לב ארי: שהיא נאלצה לעזוב,

כוכבה קניסטר: מהרווחה אנחנו מקבלים,

רונית לב ארי: בדיוק, שהיא נאלצה לעזוב למקום מוגן, לאו דווקא למקלט.

כוכבה קניסטר: נכון.

8.12.2013

רונית לב ארי:
 אז זה דבר אחד. דבר שני, התמיכה, ההבנה, כי אני יכולה להגיד לכם שלפי הסטטיסטיקה שאני מצאתי 74% מהנשים המוכות דיברו על יחס משפיל ומזלזל במקום העבודה. זאת אומרת תפסו את הדבר הזה כחולשה, ברגע שהיא שיתפה אז לא רק שלא תמכו אלא נתנו לה להרגיש ...

(מדברות ביחד)

כוכבה קניסטר: ריכלו עליה, ריכלו עליה.

רונית לב ארי: אפשר ככה לקחת אותה ... אנחנו מדברים גם,

שלמה קלדרון: לא, לא פשוט, לא פשוט.

רונית לב ארי: מדברים על אינטרס של מקום העבודה, הנשים שנמצאות במעגל האלימות מפסידות ימי עבודה, מאחרות, יוצאות לפני הזמן. זאת אומרת בואו נגיד ככה,

שלמה קלדרון: נו מה הפלא.

רונית לב ארי: קודם כל יש אינטרס למקום העבודה, אם מדובר על פריון של מקום העבודה ושל עבודה תקינה, שהנשים יגיעו במצב נפשי יציב,

8.12.2013

ישיבת הועדה למעמד האישה

מצב נפשי טוב. היא יכולה לקבל אס-
אם-אסים מפחידים, היא יכולה לקבל

רונית לב ארי:

פקסים מאיימים,

ביקורים,

נחום אסד:

ואתמול, אם אתמול היה בלגאן, היא
באה לעבודה לא במלוא כוחה. עוד

רונית לב ארי:

פעם, כמו שדיברתי על אמהות, אנחנו יכולים לדבר על גברים, מקום
עבודה, אני אומרת דבר אחד – מצד אחד דיברתי על זה שיש את מעגל
האלימות, התפרצות, רגיעה, פיוס.

מצד אחד דווקא היתה לגיטימציה למעסיקים שלא תמיכה בכל תנאי
להמשך החגיגה בואו נגיד ככה, כי אני גם לא מסכימה עם זה שמישהי
לא מתפקדת ואנחנו תומכים בה והיא נרגעת והכל בסדר ועוד פעם,
זאת אומרת להיות שותפים למעגל הזה, אלא לעודד אותה לפנות, בטח
בהסתדרות מכירים את הכתובות בנעמ"ת, לפנות לקבל עזרה בשביל
לעשות שינוי. זה לא אומר להגיד לה תתגרשי, זה לא אומר לתת לה
עצות, להגיד לכי לאיש מקצוע, לקבל יעוץ משפטי, לקבל את התמיכה
ואת היעוץ במרכז למניעת אלימות, זה א' – ב', ודרך אגב לאו דווקא
בת"א, קיימים בכל הארץ מרכזים למניעת אלימות וכולם צריכים
לדעת.

עכשיו, גם ההבנה, התמיכה והליווי, אז עוד פעם אני מזכירה את נגה,
כי המון המון פעמים היו מטפלות והיו עובדות ברמה זו או אחרת
במעונות שבגלל שכבר נגה והצוות שלה הבכיר ידע לקרוא את המפה,

8.12.2013

רונית לב ארי: וזה גם נקודה לקרוא את המפה, להיות רגישים למצבי רוח, להבעות, דרך אגב גם גברים שנמצאים במשבר גירושין זקוקים לתמיכה, זקוקים להקשבה, אתם יודעים מה גם גבר שהוא אובססיבי והוא עסוק ב-אס-אם-אסים לגרושה שלו כל הזמן או לאשתו והוא הראש שלו לא בעבודה, גם הוא זקוק לתמיכה, אני לא אומרת שצריך לתת את התמיכה רק,

חבר: נפשית.

רונית לב ארי: כן. אבל לתת את התמיכה, כי התופעה הזאת אחד המאפיינים הגדולים שלה זה הסגירות, וככל שזה יותר סודי ויותר סגור ככה זה הדלק של זה להיות יותר גרוע. ולנסות לגרום לנשים כן להיפתח, כן לדבר, ולעודד אותן לשתף זה משהו שהוא קריטי, קריטי באמת לעזור להן להחלים ולצאת מזה. אני אשמח אם אתם,

שרי שילון: אמרת שתספרי לנו איך מזהים,

רונית לב ארי: כן,

מרים פרקש: סימנים.

עמרם ששון: השאלה שלי,

8.12.2013

ישיבת הועדה למעמד האישה

חברה: אנחנו רוצים את הקלסטרון,

(חילופי דברים בין החברים, מדברים ביחד)

שלמה קלדרון: לא כל כך קשור, אבל אתמול שמעתי סיפור מקצין בכיר מאוד, הסיפור נשמע לי מאוד הזוי, אבל, וזה הסיפור – הוא אומר אתה יודע יש הרבה קצינים והיום בחדשות בכל מקום אומרים יש קצינים שמפתים נערות צעירות, שוטרות, וזה לא כל כך בדיוק שדווקא הקצין. יש תופעה שבחורות בגמיל 18 במקום ללכת לצבא והן באות מבתים הרוסים, ואז נותנים אותן למשטרה שהן תהיינה שוטרות, ואלה כבר באות עם עבר כזה והן נוסעות עם הקצין ונמצאות איתו בקשר, הן גורמות לקצינים לפתות.

חברה: ממש.

רונית לב ארי: אני רוצה להגיד לך,

שלמה קלדרון: זה נשמע לי מאוד הזוי.

חברה: יש בזה משהו,

(חילופי דברים בין החברים, מדברים ביחד)

שלמה קלדרון: רגע, אני באמת רוצה לדעת אם יש בזה משהו בכלל.

8.12.2013

רונית לב ארי:

אני רוצה להגיד משהו, שני דברים,

(חילופי דברים בין החברים, מדברים ביחד)

רונית לב ארי:

נתחיל מזה,

שלמה קלדרון:

סליחה,

רונית לב ארי:אני נתתי הרצאה ואני אלך לכוון
אחר, הרצאה לסניטרים בבית חולים,

ביקשו ממני במיוחד,

שלמה קלדרון:

אוקי,

רונית לב ארי:

סניטרים גברים יהודים ערבים,
שהיועצת שם שממונה על הטרדות
מיניות ביקשה שאני אתן הרצאה. ופה אני אזרוק את עצמנו לשם ואני
אגיד אותו דבר, קודם כל בדיוק אתמול דיברתי עם בחורה שהיא
בצבא, והיא רוצה ללכת למשטרה, והיא בחורה מהבנות שאני אחראית
על המסגרת שלהן, ובאמת חלק מהפתולוגיה של בנות שהן פגועות זה
לחפש איזה דמויות גבריות, שהוא נראה כמו אבא שלה, שהוא ...

(מדברות ביחד)

חברה:

... נכון.

8.12.2013

ישיבת הועדה למעמד האישה

האחריות עוברת אליו.

נחום אסד:

רונית לב ארי: ולכן אני אומרת גם אותו סניטר
שסיפר שקרה שחולות, כל מיני
בחורות התחילו איתם, הסניטר, סניטר כאילו זה, אבל הוא בעל
הסמכות, כמו השוטר בעל הסמכות, זה יפה,

(חילופי דברים בין החברים, מדברים ביחד)

רגע, חבר'ה, מה זה?

שלמה קלדרון:

רונית לב ארי: לבוא ולהגיד נכון זה משהו חולני וזה
משהו שאחת כזו צריך להפנות אותה
למי שאחראית עליה שם, שהיא תלך ותטפל בעצמה, וזה אחריות שלו
להימנע, וזה ההבדל בינינו, תסלח לי, לבין חיות.

נכון.

שלמה קלדרון:

גיורא ברעם: לא, לא, פה מערבבים כמה דברים
לדעתי, הדבר הכי בעייתי, אם יש
קצינים שמנצלים את זה אז צריך לטפל בעניין הזה של הקצינים,

נכון.

שלמה קלדרון:

8.12.2013

ישיבת הועדה למעמד האישה

גיורא ברעם: יש חוק במדינת ישראל, זאת אומרת ... של שלושים שנה בין בחורה לבין בחור הוא לא סביר.

(חילופי דברים בין החברים תוך כדי דבריו, מדברים ביחד)

חברה: זה מזכיר את המקרה אייל גולן.

גיורא ברעם: או ניקח אפילו את העניין של אייל גולן,

(חילופי דברים בין החברים, מדברים ביחד)

חבר: ששש.

גיורא ברעם: שהיה צריך להוקיע את הנורמה הזאת, ויש גם חוקים אני חושב, מקום העבודה לא יכול להיות ששוטר שיהיה, או קצין משטרה שיהיה בעל הבית של בחורה בת 18, אז זה אסור מבחינה חוקית,

(מדברים ביחד)

חברה: מרות, מרות.

רונית לב ארי: אני מסכימה מאה אחוז.

8.12.2013

ישיבת הועדה למעמד האישה

רונית, אני רוצה לציין נקודה אחת,

כוכבה קניסטר:

זה לא אסור לפי החוק.

חברה:

אסור.

גיורא ברעם:

שניה אחת, אני רוצה להעלות מקרה,

ישראלה בן אשר, יו"ר:

(מדברות ביחד)

אם היא בוגרת ...

חברה:

אסור לפי החוק במקום העבודה, יש עניין של מרות.

גיורא ברעם:

אם הוא הבוס שלה, ה... שלה, אסור.

שלמה קלדרון:

(מדברים ביחד)

במקום העבודה גם אם המרחק בגיל הוא בסדר זה אסור.

חברה:

אני רוצה רגע להעלות מקרה שהגיע אלי שבוע שעבר, של אשה שעברה

ישראלה בן אשר, יו"ר:

במהלך עשר שנים, לא יום אחד, עשר שנים,

8.12.2013

ישראלה בן אשר, יו"ר: גם הטרדות מיניות וגם מעבר לזה, ממש פגיעה רצינית. הפוגע היה בהתחלה מנהל בתוך המחלקה, לימים הוא הפך להיות המנהל שלה. מקום העבודה ברגע שזה נודע בסופו של דבר הוציא את האדם הזה החוצה, זאת אומרת לא השאיר אותו במסגרת העבודה, אבל היא נזקקה לטיפול, לטיפול נפשי, וזה טיפול שאורך זמן.

היום היא הוחזרה חזרה לעבודה אחרי שבעצם מבחינה רפואית נאמר שהיא יכולה לחזור לארבע שעות בשלב זה, והיא למשל סיפרה, ואני מעלה את זה בכוונה כי זה קשור למקומות עבודה. היא סיפרה קודם כל שהעבירו אותה למקום חדש בתוך המערכת, לא במקום שהיא עבדה בו קודם. במקום החדש היא לא מכירה את העבודה, אבל אף אחד לא עוזר לה ולא מסייע לה ללמוד את החומר. והיא דיברה על רגשות מאוד קשים של השפלה, של בושה, בגלל צורת ההתייחסות אליה.

המקרה כמובן מוכר במקום העבודה, אין מישהו שלא מכיר אותו, וכנראה שגם הדיבורים שם מסביב מאוד מאוד קשים,

עמרם ששון: זה גמר אותה, גמרו אותה.

ישראלה בן אשר, יו"ר: וכשהיא התקשרה אלי היא התקשרה מכיוון שהיא מרגישה שאין לה, היא לא מסוגלת להתמודד. ואני מעלה את זה במיוחד כאן מכיוון שזה משהו שלא, הטיפול הנקודתי הזה אוקי, הוא פגע, הוא בחוץ, היא עדיין נשארת עם זה לאורך המון המון זמן, ואם את יכולה ככה להוסיף על זה את ההתייחסות.

8.12.2013

כוכבה קניסטר: אני רוצה לתת מקרה דומה, רונית, עובדת שלי כמטפלת, סועדת זקנים, וכל פעם היא היתה מגיעה ומספרים לי תראי יש לה המטומה מתחת לעין,

חבר: וואי וואי.

כוכבה קניסטר: תראי יש לה המטומה מתחת לסנטר, תראי שהיד שלה פתאום נפוחה, היא לא יכולה להרים את החולה. הלכתי ניגשתי אליה, אמרתי לה אנחנו פה מדברות כמו שתי אחיות, לא חברות ולא יו"ר הועד. הנסיבות שאנחנו כולנו ערים להן, אולי את לא מדברת, אני רוצה להקל עלייך, אני יכולה להבטיח לך רק לעזור לך, מהאינפורמציה שאת נותנת לי אני אפנה רק לגורמים המוסמכים. וזה מהעדה הבוכרית, שאם את אומרת דבר כזה זה רעידת אדמה,

רונית לב ארי: רצח, זה רצח.

כוכבה קניסטר: אסור לך לבטא, אפילו מתה. אמרתי אני נותנת לך את השבועה שלי שברגע זה הספציפי לשמוע אותך ולוודא את פשר הדבר. אני ככה במצב הזה לא אוכל לתת לך לטפל בחולים, הם יכולים ליפול ואת תתבעי, הם יכולים למעוד לך מהיד הנפוחה ואי אפשר להגן עלייך. אני צריכה לעזור לך. תני לי להקל עלייך, אולי נעביר אותך למחלקה יותר קלה.

כוכבה קניסטר: ניגשתי אליה בפוזיטיביות, במקום שהיא רוצה באמת את ההגנה והתמיכה. פתאום היא פרצה בבכי, היא אומרת לי: כוכבל'ה, אל תספרי לאף אחד פה. אמרתי לאף אחד מפה אני לא אספר, אבל לגורמים שיעזרו לי, לא רציתי לשקר, כי פה הייתי צריכה את העזרה החיצונית, לא היה עוזר. אמרתי מרימים אלייך טלפון, את לא עונה בטלפון, את נעדרת מהעבודה, כבר במשך השבוע הזה יש לך שלוש היעדרויות שאי אפשר להצדיק אותן, את לא משתפת. אני רוצה לעזור לך.

לבה פרצה ממנה, רונית, והיא התחילה לבכות, היא אומרת יש לי ילד גם בן שנתיים, הוא גם עד להתעמרות. הוא בא הביתה אחרי הימורים, אחרי הפסדים, נותן לה מכות רצח, בבוקר היא קמה עם כל החבלות שלה, שמה את הילד במעון ובאה אלינו לעבודה.

אני ראיתי ככה, אני פניתי איתה ביחד לרווחה, יד ביד, זה היה אני לא אשכח את זה בחושך, היא פחדה שיראו, בשש בערב, חשוך, ניגשנו, קבעתי את הפגישה הזו, לקחתי את כל הצוות המצומצם ואמרתי כל מה שאני אדרוש עבורה עכשיו – לתת לה את הבטחון שיש לה בשביל מה לעבוד ובשביל מה לחיות ובשביל מה לנשום.

רונית, ליוויתי אותה חמש שנים. נלקחו שניהם לטיפול, הוא הפסיק להמר, הוא חזר לעבודה שגרתית שלו, אמנם המשכורת שלו לא בשחקים, אבל אני דוחפת לה משמרות כדי שהיא תוכל להתארגן גם מבחינת משכורת,

שלמה קלדרון: כל הכבוד לך.

8.12.2013

ישיבת הועדה למעמד האישה

אני אומרת לך היום כל אירוע שלה
אם אני לא באה רונית אין לה אירוע.

כוכבה קניסטר:

את רואה זה בדיוק הדוגמה.

רונית לב ארי:

יפה.

חברות:

לא, אבל יש גם דוגמאות אחרות,
ורונית תעיד על כך, כמו שהיא
מספרת על מקום העבודה, שכועסים עליה, זה לא אלימות בבית, מה,
הגברים שם אומרים מה היא פתחה את הפה וזה, מה בסה"כ עשו לה
וזה, קלקלה לו בגלל זה העיפו אותה. הנשים שחלקן אולי גם כן חוות
דברים כאלה ולא מעיזות לדבר על דברים כאלה גם דוחות אותה
כמוקצה, והיא נמצאת כמו מלשנית, מישהי שהלשינה על משהו
שנעשה.

שרי שילון:

צריך לדעת איך להגיע אליהן.

כוכבה קניסטר:

והן סובלות ...

שרי שילון:

(מדברים ביחד)

לנו בתעשייה האווירית יש מערכת כזו
חזקה וטובה בתוך הועד,

שלמה קלדרון:

8.12.2013

ישיבת הועדה למעמד האישה

אוי ואבוי למישהו שיתעסק או יטריד,
היא הולכת לשם, מקבלים את הטיפול

שלמה קלדרון:

הטוב ביותר.

זה עניין גם של ליצור אקלים, זה
אקלים שמוקיע ונותן מסרים ברורים,

רונית לב ארי:

שזה משהו מאוד מאוד חשוב.

יודעים שלא כדאי להתעסק.

שלמה קלדרון:

תגידי יש ...

נחום אסד:

(מדברים ביחד)

אותי מעניין דבר אחד, אני רוצה
לשאול שאלה אם אפשר,

לילי סופר:

כן.

רונית לב ארי:

לילי סופר:
רונית, באמת, אני מכירה אותך המון
שנים, באמת, אני חושבת שאת
האוניברסיטה לכל הנושא הזה, והייתי רוצה כן לנצל וללמוד ממך,
ואני חושבת שעוד אחרים כאן, איך להיזהר מאלה שהם נחשבים
הנורמטיביים, הרגילים, זה בעצם מהניסיון שלך איפה הנקודות
האדומות? כי איפה שיש בעיה אז כולנו יודעים, אז אני בועד הורים,

8.12.2013

ישיבת הועדה למעמד האישה

לילי סופר: אז אני יודעת פה, אנחנו יודעים ברווחה איפה המשפחות הבעיתיות, אנחנו נמצאים במספר מעגלים בתוך הקהילה אז אנחנו יכולים לדעת איפה שיש בעיות. איפה שאין, איפה שהכל נראה מה שנקרא רגיל, נורמטיבי,

נחום אסד: ולא בטוח שזה כזה.

לילי סופר: לא, והסכנה מבעבעת שם,

(חילופי דברים בין החברים, מדברים ביחד)

חבר: לא כל הנוצץ הוא זהב.

לילי סופר: כאן בעצם איזה כלים, איזה חיישנים, איפה אני צריכה לשים לב? זה מאוד מעניין לדעתי לשמוע.

רונית לב ארי: מרים?

נחום אסד: קודם כל הנשים פה.

מרים פרקש: הגענו למקום טוב.

ישראלה בן אשר, יו"ר: חינכנו אותו.

8.12.2013

ישיבת הועדה למעמד האישה

חינכתן אותי? לפרוטוקול – אף אחד
לא יחנך אותי, זה בא אצלי מהבית.

נחום אסד:

אז כן חינכו אותך, מה אתה אומר?

ישראלה בן אשר, יו"ר:

לא אתן, אבל זה בא מהבית.

נחום אסד:

זה הנשים בבית חינכו, זה הנשים,
הנשים היו טובות.

לילי סופר:

אני רוצה באמת קודם להגיד תודה
ישראלה על הסקירה שהבאת, וכמובן
לרונית על הסקירה הממצה והמעניינת, ובאמת אנחנו גם מכירות

מרים פרקש:

הרבה שנים מהפעילות.

אני רוצה להגיד שאחד הדברים החשובים שקורים היום, זה כבר תהליך
של כמה שנים, זה שינוי התפיסה. נכון שעוד יש בפינות מקומות
לעבודה וזה, אבל השתנתה התפיסה ברוחב.

אני רוצה להביא בכוונה דוגמה, שלפני שנתיים – שלוש, וגם לקראת
יום האלימות נגד נשים, היתה השתלמות בלשכת עורכי הדין בחיפה,
השתתפתי, וגם שם היה עורך דין מבוגר שמתעסק בתחום הפלילי,
ואמר אין לכם מושג כמה אני מאושר היום שיש את כל החוקים ויש
את כל האכיפה, אבל לא רק בגלל זה, כשאני התחלתי לעסוק בתחום
הזה היו מגיעות אלי נשים, היו הולכות למשטרה, השוטר שהיה מקבל
אותן, היומנאי או השוטר חוקר, היה אומר: גברת,

שלמה קלדרון:

יאללה.

מרים פרקש:

ככה זה, לכי הביתה, הכל יהיה בסדר. והוא אומר את זה מהבמה, זה עורך דין, זה לא בתור בדיחה. והוא אומר השוטרים בעצמם שהיו אמורים לאכוף את החוק, ואשה באה ואומרת הרביצו לי, בכלל הוא אומר חלק מהתלונות הם אפילו לא היו נוסעים, היי שטויות, יהיה בסדר, נתן לה כמה פלסקות. יש לו פרוטוקולים הוא הביא לנו שאומר אז נתן לה קצת לא נורא. את מבינה את התפיסה? עכשיו אנחנו שומעים את זה, זה מזעזע הרי לשמוע.

אז אני חושבת שבאמת הדבר הכי חשוב באמת שהשתנה, עכשיו יושבות פה כמה מנעמ"ת, אז במסגרת אני זוכרת שהייתי יו"ר נעמ"ת בחיפה, היה מרכז למניעת אלימות והיתה שם בחורה מקסימה, זוהר, שאתם מכירים אותה, והיא ממש ...

(חילופי דברים בין החברים תוך כדי דבריה, מדברים ביחד)

מרים פרקש:

כשהיינו עושים ימי עיון משותפים עם כל מיני, עשינו עם בית ספר גורדון שהוא סמינר למורות, והיא ירבה שם נתנה הרצאה, ואת ראית כל פעם ילדה אחרת אומרת מה, מה, כאילו היא נתנה עשר נקודות של הנורות האדומות, מה שאת אומרת, לזהות,

מרינט וקנין:

עשרת הדיברות,

מרים פרקש:

בדיוק.

מרינט וקנין:

זה מה שעשינו בבתי ספר, רונית.

מרים פרקש:

כן, כן, זה מה שבדיוק אמרתי,
שיושבות פה, מרינט ו-, בדיוק. אז

אני חושבת שאחד הדברים שאנחנו ונעמ"ת חייבים להציג בכל בתי הספר, להחדיר את הספר החשוב הזה, אני לא רוצה להגיד ספר תורה כי זה לא מתאים, אבל את עשר הדברות האלה, זה עשר נורות אדומות, להחדיר לבנות נוער, שגם כשהן יוצאות עם החבר כשהן חושבות שהוא מקנא זה יכול להיות כבר סימן לאלימות. והיא הסבירה, אתי זוהר היתה מסבירה את זה נהדר, דוגמה דוגמה, והיו אחר כך, הייתי יושבת באולם, שמעתי את הנערות האלה, והן חשבו כל דבר שהוא מקנא ואוהב, והתברר שזה היה סימני אלימות איך אומרים טרום טרום לפלסק הבא או לרצח הבא.

אז נורא חשוב לפי דעתי, דבר חשוב לפרסם כמה שיותר את עשר הדברות האלה, לא רק מה שנעמ"ת עשתה, ואני כשהייתי בתפקיד, וכל היו"ריות בארץ עם יו"ר נעמ"ת הארצית, אלא להחדיר את זה לבתי הספר בכל האפשרויות, כי משם זה מתחיל. אם הילדות האלה יבינו את זה, אז עשינו את שלנו, אם הצלנו נפש אחת כמו שאומרים.

רונית לב ארי:

את צודקת. אני חושבת שזו נקודה
מאוד חשובה, ולא רק לנערות, אני

רואה נשים,

8.12.2013

שלמה קלדרון:

זה חינוך, חינוך, מגיל צעיר להתחיל
חינוך בבתי הספר.

רונית לב ארי:

זה קורה גם בסיבוב שני ובסיבוב
שלישי, ואני רוצה להגיד שזה גם
קורה לגברים, אני רוצה לומר א' – עוד פעם אני רוצה פה להמשיך את
שרי שאנחנו לא מדברים על אלימות פיזית בלבד,

מרים פרקש:

נכון.

רונית לב ארי:

ואני רוצה להדגיש שאם נדבר על
רצח נשים יש כאלה שבחיים לא
קיבלו מכות פיזיות אבל היחסים האובססיביים האלה הם המסוכנים.
אתה רצית משהו להעיר.

גיורא ברעם:

אני רציתי לשאול אם יש מבחינה
סטטיסטית עבודה שיכולה לאתר את
הפרמטרים שאת ציינת לגבי משפחות מוכות? לדוגמה, האם זה מוכרח
להיות, זה בטוח שלא מאה אחוז של גברים מכים הם באים רק
ממשפחות שהיכו אותם, אלא יש גם כנראה גם חריגות, בטוח שהגבר
מרגיש את עצמו ממעמד יותר נמוך, לא מעמד, אבל נחות מהאשה
שהיא יותר משכילה,

(חילופי דברים בין החברים, מדברים ביחד)

8.12.2013

גיורא ברעם: זאת אומרת האם נעשתה איזושהי עבודה סטטיסטית, או שיש נניח ארבעה – חמישה פרמטרים, ומספיק שלושה או שניים או שיש איזושהי סטטיסטיקה גם שאומרת שיש גם גברים מכים שהם לא ממשפחות מוכות?

ניקח למשל את הדוגמה, הדוגמה הכי קלאסית שהיא נראית לי מאוד על פניו מאוד משונה היום, לא הגיעה לידי ביטוי, זה השופט המכה שהיכה את ילדיו וכנראה גם היכה את אשתו כי כנראה שם סביב הגירושין וכל הדברים האלה, את זה אני לא יודע כי לא היה כתוב בעיתון. אבל הוא מעמד גבוה, אולי משפחתו לא היכתה אותו, אני לא יודע.

רונית לב ארי: אז אני רוצה להגיד שאני מאלה, בוא נגיד יש מחקרים שמוכיחים, ואני יכולה להגיד שמחקרים לא מחקרים, אני ראיתי אלפי מקרים, אז עזבתי את הדוקטורט באמצע זה בפריזר ישאר שם, פרסמנו בזמנו סקר. אני אומרת דבר אחד – הדברים האלה באים מאיזושהי ילדות פוגעת באיזושהי צורה, בן אדם שמרביץ בצורה כזאת הוא למד את זה בצורה יסודית מאוד.

אני יכולה להגיד לכם שכנראה שאני הייתי ילדה מתבוננת כזאת, ואני בתור ילדה יצא לי להיות בבית אחד, שני בתים, שני בתים, כשגדלתי בתור ילדה הייתי בבתיים וראיתי איך מרביצים מכות רצח לילדה עם ברזל, אתם זוכרים פעם היו הורגים זבובים עם כזה, ברזל עם גומי,

8.12.2013

ישיבת הועדה למעמד האישה

(חילופי דברים בין החברים, מדברים ביחד)

חברים: אוי, אוי, אוי.חברה: אני מכירה מישהו עם מקל שטיחים.רונית לב ארי: היו רצים אחרי הילדה, האמא, היה

לה ציפורניים כאלה, היתה צובטת

אותה, הילדה היתה כזו רזה, אם היא לא היתה מנקה את המקרר, אמא

שלה היתה ניצולת שואה, מעורערת בנפשה, היתה מכה אותה מכות

רצח. לילדה היתה מישהי מהכיתה שהיתה באה איתה לעזור לה לנקות

את המקרר, אם היא לא היתה מנקה היתה הורגת אותה מכות.

הבחורה הזו התחתנה עם מישהו שאמרתי אבוי לו, עכשיו הוא היה

מתחת לשטיח אצלו, ואני ידעתי אוי ואבוי אם הוא יתחתן איתה. היא

היתה חונקת חתולים בתור ילדה,

עמרם ששון: היא היתה מכה אותו?רונית לב ארי: היא היתה חונקת חתולים, וזה אחד

האינדיקטורים לאיתור ילדים מוכים,

עמרם ששון: יואו, זה מחלת נפש.רונית לב ארי: זה לראות התעללות בחיות.

8.12.2013

רונית לב ארי: היא הכתה את הילדים שלה, היא התגרשה לימים, עכשיו היא חיה עם מישהו שיש להם נישואים טובים. אני יכולה להגיד לכם שזה דבר אחד.

עוד מקרה שאני מכירה, של שני בנים, שבן אחד היה מוכה על ידי האמא, מושפל, אני זוכרת אותו בתור ילד, היא היתה מעליבה אותו וזה, ואת הבן השני היא היתה מפנקת. עכשיו, יש לנו מצב של בין בני זוג שבעצם הבן הגדול היה דומה לבעלה, והיא ובעלה היו ביחסים מאוד גרועים, אז היא את כל התסכול שהיה לה על בעלה היתה מוציאה על הילד, בגלל זה הקשר המאוד הדוק בין ילדים ובין מבוגרים. והשני היה דומה לה.

עכשיו אני אומרת לכם, הגדול החטיף מכות לאשתו, מתוך חמישה ילדים שלושה חטפו ממנה מכות רצח, והבן השני אב למופת ובעל למופת. מה תגידו?

שלמה קלדרון: בבקשה.

רונית לב ארי: זהו, אין הרבה, אם אתם קוראים את זה, משהו היה עקום בילדות, למרות שנראה שופט ואינטליגנט וזה.

אני רוצה להקריא לכם את הנורות. אז נעמ"ת היתה באמת ראשונה שהוציאה את הנורות האדומות, ואני רוצה להגיד שהיום במשרד החינוך זה קיים בשפ"י, ביעוץ החינוכי, וזה מאוד, היום אני יכולה להגיד לכם שהבנות אצלי במסגרות יכולות להגיד הוא אובססיבי,

8.12.2013

רונית לב ארי: הוא קנאי, הוא אובססיבי, אני רואה כבר שיש מודעות הרבה יותר גדולה מפעם, מרים.

מרים פרקש: ברור, אמרתי שהרבה השתנה, תודה לאל.

רונית לב ארי: אז מה שאני יכולה להגיד לגבי מערכת היחסים, וזה לאו דווקא בגיל 15, זה יכול להיות גם בסיבוב שני ושלישי, הוא מעליב אותה לעתים קרובות, מתנצל אחרי שהוא פוגע בה ומבקש לפצות אותה, מאשים אותה בדברים שאינם מסתדרים כמו שהוא רוצה, התנהגות כפייתית ואינטנסיבית מאוד. היא פתאום, היא הכירה אותו יומיים כבר הוא שולח לה פרחים, טלפונים וזה וזה, היא לא מבינה מה הולך פה.

מרים פרקש: עם מי דיברת? עם מי דיברת?

רונית לב ארי: מגלה קנאה ורכושנות קיצונית. מתפרץ וכועס בלי כל יחס הגיוני לעניין, בלי פרופורציות. מתבטא באלימות מילולית כלפיה וכלפי אחרים. אוסר עליה לקיים קשר עם ידידים מהעבר. חושד שיש לה קשרים עם גברים אחרים. הוא מאיים עליה שהוא יעזוב אותה אם לא תציית לו. בקשריו עם הוריו, דרך אגב הקשר שלו עם ההורים, דרך אגב בן טוב בערבון מוגבל, לא תמיד בן טוב הוא בעל טוב דרך אגב.

8.12.2013

ישיבת הועדה למעמד האישה

רונית לב ארי:
 אם הוא בן שפוט של האמא ואוי
 ואבוי אם הוא פעם יגיד לאמא שהיא
 לא צודקת, אז זה סימני שאלה. כי באופן אוטומטי אומרים שאם הוא
 בן טוב סימן שהוא יהיה בעל טוב,

אביגדור יפת: לא נכון.

רונית לב ארי:
 אז זה בערבון מוגבל. סובל ממצבי
 רוח מאוד קיצוניים, מעביר ביקורת
 מתמדת על הופעתה החיצונית. זאת אומרת יש פה משהו שהוא כל
 הזמן מנסה לחנך אותה ולשפר אותה ולשנות אותה, וזה יכול להיות
 המון המון שנים.

דרך אגב בואו נגיד שמי שעובד עם נשים ונערות צריך להעצים את
 הנערות, א' – אני מאוד עובדת עם הנערות על רכישת מקצוע, רכישת
 השכלה, תמיד אני אומרת לה – תהיי עם מישהו לא בגלל שהוא צריך
 להאכיל אותך.

שלמה קלדרון: יפה.

רונית לב ארי: בעיקר אם יש לה משפחה שלא נדע,

שלמה קלדרון: יפה מאוד.

8.12.2013

רונית לב ארי: שתהיי איתו כי את רוצה להיות איתו. זה מחזק משפחה שהוא יודע שהוא צריך לכבד אותה ולתת לה חיים טובים,

שלמה קלדרון: איזה יופי.

רונית לב ארי: כי אחרת היא תלך. בזה אנחנו עובדים מאוד קשה עם הבנות, ופה אני רוצה לבוא ולהגיד שמאוד מאוד חשוב באמת להעביר את המסר לבנות שלא בזמן החברות היא תשתוק והיא פתאום אין לה חברות והיא חיה רק בשבילו ושום דבר לא מעניין אותה, כי באמת אחרי תקופה הוא בא ואומר לי תשמעי היא, חשבתי שהיא תהיה כמו אחותי, כמו דודה שלי, כמו אמא שלי, כמו סבתא שלי. היא בקושי חיה, חיכה שהיא תעשה איזה שמונה עשרה תפקידים. זאת אומרת שהיא שיווקה את עצמה בתור מי שאין לה שום דבר בחיים, רק הוא. ואחרי איזה תקופה פתאום זה לא בדיוק אפשר לחיות ככה.

אז אני אומרת שיש הרבה מה לעשות עם נשים ועם נערות שכבר בתקופת החיזור והחברות איך אומרים שנינו ביחד וכל אחד לחוד, אין דבר כזה לחיות רק למענו.

ושוב, אני זוכרת זוג שהיא לא רצתה שהוא ילך לכדורגל, והוא אמר כן גם אני מוותר על החברים, וגם אני מוותרת על חברים. אל תוותרו. זה לא אומר שכל אחד יעשה מה שהוא רוצה, יש זוגיות, יש נאמנות. אני מאוד שמרנית, אני חושבת שיש זוגיות, יש מחויבות. אבל זה שהוא יכול ללכת לסרט עם חבר, שומו שמים, ושהיא תלך לחברה?

8.12.2013

ישיבת הועדה למעמד האישה

שלמה קלדרון: למה לא? עם חברים, עם חברות, למה לא?

כוכבה קניסטר: למה לא? לכדורגל.

רונית לב ארי: אז לסיום אני רוצה,

שלמה קלדרון: גם האשה שתלך עם חברות,

(חילופי דברים בין החברים, מדברים ביחד)

נחום אסד: כל הבליל הזה לא לפרוטוקול כי אין כלום, לא שומעים. יש לי שאלה, אני בא מהמשטרה, הייתי קצין משטרה, אני מכיר את התופעות האלה וטיפלנו בהן ביד מאוד קשה.

כשמעתי את מרים עכשו אומרת לכי זה בסדר, אצלי זה לא קרה ולא בתחנה שלי אף פעם זה לא קרה. הדבר הראשון שעשה זה לקחנו שוטר או שוטר והובלנו אותה למד"א, קודם כל בדיקה רפואית,

(חילופי דברים בין החברים תוך כדי דבריו, מדברים ביחד)

מרים פרקש: אני מדברת לפני 25 – 30 שנה.

8.12.2013

נחום אסד: אני עזבתי ב- '93, זה היה מאוד קרוב. עכשיו, אני רציני, אנחנו טיפלנו בדברים האלה בצורה מאוד מאוד רצינית והתייחסנו אליהם, ולא סגרנו תיקים ב- א.ת., ואנחנו טיפלנו בזה בצורה מאוד יסודית. זה לגבי העניין הזה.

אבל אני אגיד לך משהו, תראי, אני גם נתקלתי בתופעות אחרות, כשאנחנו מדברים על בנים, בנות, בגילאים של הטיפש עשרה ולפני כן, יש ילדים שבאים ממשפחות מאוד קשות יום מבחינה כלכלית, ואני שמעתי את כל ההרצאה היום והיא מרתקת, אבל לא ראיתי ולא שמעתי כלום בנושא הכלכלי שמוביל אל תוך זה, זה לא דווקא מהמשפחות.

כי אני עכשיו לקחתי את המשפחה שלי, המשפחה שלי, ההורים שלי גידלו תשעה ילדים ומה שהיה לנו אז לעומת מה שיש היום זה שני עולמות שונים לגמרי,

רונית לב ארי: נכון, נכון,

נחום אסד: ואני לא זוכר שהיה חסר לנו אף פעם כלום, ולא היתה אלימות במשפחה ולא כלום, אבל היום הכל חומרני ויש תחרות בין ילדים, והתחרות הזאת מובילה אותם לפעמים למעשים שלא קיימים בתוך הבית, כמו למשל שהיינו עוצרים נערים ונערות שהיו מוכרים סמים בכניסה לבית הספר בשביל איזה מישהו שמוכר סמים, ולאט לאט הם רצו להידמות אליו, והתחילה אלימות בין בני זוג או חברים,

8.12.2013

ישיבת הועדה למעמד האישה

נחום אסד:
לא כי זה בא מהבית, לא כי אותם
שלושה נערים שבאו מבית טוב רצחו
נהג מונית שהם כולם ממשפחות של עורכי דין וזה, זה לא היה אצל
הסבא והסבתא,

רונית לב ארי:
לא, אתה עכשיו מפספס את זה, עד
עכשיו הייתי רגועה.

נחום אסד:
רגע, רק שניה, ובנושא הכלכלי לא
שמעתי אם יש נתונים שהמצב
הכלכלי מוליד משהו חדש,

רונית לב ארי:
בוודאי.

נחום אסד:
זה ברור לי, אבל אני רוצה לשמוע את
זה ממקומות יותר,

רונית לב ארי:
אני רוצה רק רגע להגיד משהו,

נחום אסד:
זה מאוד חשוב, השאלה אם יש גם
נתונים כאלה.

רונית לב ארי:
תראה יש, קודם כל הנושא הכלכלי
הוא קריטי, ואני מודה לך שאתה
מציף אותו. אני יכולה להגיד לך שהילדות, אני אגיד הילדות, בפרשת
אייל גולן, זה ילדות מבתים,

8.12.2013

ישיבת הועדה למעמד האישה

- שלמה קלדרון: הרוסים.
- רונית לב ארי: עניות, עלובות,
- שרי שילון: לא כולן,
- חברות: לא כולן, לא כולן.
- שרי שילון: אני מכירה כאלה מרעננה מצב משפחתי,
- שלמה קלדרון: הרוב, הרוב,
- רונית לב ארי: שרי, יש לי חדשות בשבילך, גם ברעננה יש משפחות קשות יום, ואם לא קשות כלכלית אז הן קשות יום ...
- (חילופי דברים בין החברים, מדברים ביחד)
- שלמה קלדרון: תנו לה לדבר.
- רונית לב ארי: אני מכירה כמה בנות עניות שהיה צריך לתת הוראה עכשיו לרווחה לקנות להן טרנינגים לחורף, הן הלכו לשם ושם נתנו להן את הכמה לירות,

8.12.2013

חבר:

האבא?

(חילופי דברים בין החברים, מדברים ביחד)

חברה:

אבל הם הולכים גם בדואים, עם בני המיעוטים.

נחום אסד:

חבר'ה, בואו נקשיב.

חברה:

סליחה, ... שלא מביא אוכל הביתה זה גם כן גורם לאלימות.

נחום אסד:

אפשר?

רונית לב ארי:

עכשיו אני רק רוצה להגיד מילה, אם אתה הזכרת את הרצח של הנהג מונית, יצא לי להכיר את האלמנה, ואני זוכרת שחבריך למשטרה מאוד כעסו עלי ששאלתי את עצמי מה זה בית טוב, עכשיו מתברר שהם המשיכו להיות עבריינים כבדים, ואתם רואים שזה לא היה במקרה משחק ילדים עם האקדח, שם היו דברים מאוד מאוד מעלים סימני שאלה במשפחות so cold הטובות האלה, אז בואו נסגור את זה כרגע מה זה משפחה טובה. המשפחה, שיהיו בריאים שהמשפחה שלך תשעה ילדים שגידלו את הילדים זה משפחה טובה.

8.12.2013

רונית לב ארי: יש משפחות שהן מאוד מאוד מאוד מקולקלות והן על פניו נראות מאוד טובות, ונראות כלפי חוץ שני ילדים כלב וחתול ושלא נדע מה הולך שם בבית. אז יש סופרלטיבים ודעות קדומות לכולם.

גורא ברעם: אני אגיד לך מה,

(חילופי דברים בין החברים, מדברים ביחד)

רונית לב ארי: עכשיו רגע, רגע,

נחום אסד: רגע, תן לה להשלים.

רונית לב ארי: ובכל זאת, בכל זאת יש את הפוטנציאל ויש את המציאות ואת המצב שמזמין. אז בואו נגיד ככה, שני אוטובוסים, אוטובוס אחד בלי מזגן, 70 ילדים. אוטובוס עם מזגן, עם 10 ילדים, בראשון יש סיכוי שתהיה אלימות יותר גדולה מאשר בשני,

שלמה קלדרון: בבקשה.

רונית לב ארי: גם אם גם פה וגם פה יש ילדים שלמדו מה זה אלימות. זאת אומרת יש את הלמידה, ויש את הסיטואציה המתסכלת שאין בה כלים להתמודד עם התסכול. אז אם תשים עשרה ילדים שיש להם רקע של אלימות בבית, אבל יש להם מזגן ויש להם תנאים,

רונית לב ארי: ויש להם מורה שמבינה אותם, והם בקבוצה קטנה, והיא נותנת להם גם מענה אם יש להם קושי, קשיי למידה, כי קשיי למידה כשיש לך הורים מטפחים אז יתנו לך שני מורים פרטיים ביום, והילד הזה לא יקבל, אז זה יגיע לבית סוהר, וזה יגיע לאוניברסיטה עם קשיי הלמידה שיש לו.

אז אני אומרת שזה יש לך את הרקע, בן אדם שלא למד אלימות בבית הסיכוי שהוא יהיה אלים הוא סיכוי קטן. לא מסרטים ולא משום דבר, זה משהו מאוד מאוד בסיסי. השאלה בסיטואציה אחר כך, אם תביא אותו לסיטואציה של מענה לצרכים שלו אז הוא לא צריך להשתמש בכלי שהוא משתמש בו במצבי תסכול. אלימות היא בעיקר כלי שמתמשים בו במצבי תסכול ולחץ.

עמרם ששון: מצב כלכלי,

גיורא ברעם: הטענה הכי בסיסית,

(חילופי דברים בין החברים, מדברים ביחד)

חברה: ... חולה נפש,

גיורא ברעם: הנורמה במדינת ישראל סביב מה

שנעשה בצבא נפסקה עם המשפט של

מרדכי, זאת אומרת זה שינה את הנורמה לגמרי מבחינה זאת.

רונית לב ארי: לא, לא להיסחף.

8.12.2013

(חילופי דברים בין החברים, מדברים ביחד)

גיורא ברעם: אני אומר לך שזה שינה את הנורמה ההתנהגות במדינת ישראל עם הסיפור של איציק מרדכי, השאלה אם אפשר למצוא משהו שישנה את הנורמה גם בנושאים האלה.

רונית לב ארי: בוא נגיד שקודם כל זו עבודה מאוד מאוד קשה לשנות נורמות, ואם כולנו יוצאים בגישה שאנחנו פוסלים התנהגויות כאלה, ואין סיבה ואין שום אתה יודע צידוקים, אז זה מהתחלה.

מרינט וקנין: אני יכולה לומר כמה מילים?

שלמה קלדרון: חינוך, רק חינוך.

ישראלה בן אשר, יו"ר: קודם כל אני שמחה שאתם מתלהבים ומתלהבות ואתן מאוד פעילות, אמרו לי כבר לעשות עוד מפגש על הנושא הזה.

מרים פרקש: זה מעניין לצערנו.

ישראלה בן אשר, יו"ר: אז בואו, אני חושבת שמרינט תאמרי את דבריך, ניתן לרונית לסגור ואנחנו נסיים את הישיבה הזו בכל זאת כי השעה כבר,

8.12.2013

(חילופי דברים בין החברים, מדברים ביחד)

ישראלה בן אשר, יו"ר: מרינט, בואו, אנחנו נותנים למרינט ורונית סוגרת.

(חילופי דברים בין החברים, מדברים ביחד)

מרינט וקנין: כוכי, ברשותך, אני לא הפרעתי לאף אחד, עכשיו תהיי בקשב. אני חושבת שאת רונית אני מכירה, כשאף אחד עוד לא דיבר על אלימות אז רונית היתה מגיעה איתי לבסיסים בירוחם, בביסלמ"ח ולהמון בסיסים והיינו יושבים בלילות עם חיילות, וכשאף אחת עוד מנעמ"ת לא חשב על בתי ספר אני הייתי נכנסת ונותנת הרצאות לנערות בחטיבה, וכשדיברתי ודיברנו על הנורות האדומות אז כל אחת היתה אומרת לי – לא, אבל חבר שלי מרוב שהוא אוהב אותי אז אסור לי, הוא לא רוצה שאני אפתח את ה-,

שלמה קלדרון: זה מחמיא להן אפילו.

רונית לב ארי: בדיוק.

מרינט וקנין: שאני לא אפתח את הכפתור, ואסור טלפונים ואסור חברות ואסור לי לשים קצת אודם. חבר'ה, הדברים האלה קיימים והיו קיימים, והיום, למרות שעברו 25 או 30 שנה, כממונה על תיק הרווחה וסגנית ראש עיר, נתקלתי באותן בעיות.

8.12.2013

ישיבת הועדה למעמד האישה

מרינט וקנין: יש לנו המון נערות שיוצאות נחום מבתים כושלים, לצערי הרב עם בני מיעוטים בגלל ג'ינס או במבה או קולה או חפיסת סיגריות היא מוכנה למכור את אבא שלה ואת אמא שלה.

ומאיר כהן, שהיום הוא שר, היינו הולכים, היתה לנו יחידת ג'יפים, נוסעים לכפרים הבדואים, חוטפים אותם, נחום, מביאים אותן, והם שוב חוזרים. וזה דברים שעברתי אותם תאמינו לי כשהייתי עוד ילדה.

שלמה קלדרון: נו זה, מה עושים? מה עושים?

מרינט וקנין: מה עושים?

שלמה קלדרון: מה עושים לעזאזל? מה?

(חילופי דברים בין החברים, מדברים ביחד)

מרינט וקנין: לצערי הרב או שהן נמכרות לזנות, או שסרסורים מפעילים אותן למכירת סמים,

רונית לב ארי: מה שמרינט אומרת, זה מה שאנחנו מתמודדים כל יום,

מרינט וקנין: כל יום.

8.12.2013

ישיבת הועדה למעמד האישה

רונית לב ארי:
ואתם יודעים מה, זה קורה פחות
ממה שאני חושבת שיכול היה לקרות.

מרינט וקנין:
יש לנו בית חם.

רונית לב ארי:
כי אין מענה לצרכים של הבנות
האלה, ... בדואי קונה לה,

(מדברות ביחד)

מרינט וקנין:
נכנסים להיריון, ולוקחים אותן
לעשות הפלות,

(מדברות ביחד)

רונית לב ארי:
שירוצו ויביאו ...

מרינט וקנין:
ולצערי הרב יש המון יהודיות,

רונית לב ארי:
תרשו לי להגיד בסוף משהו,

(חילופי דברים בין החברים, מדברים ביחד)

שלמה קלדרון:
איפה הכנסת? איפה המחוקקים?

8.12.2013

מרינט וקנין: תפתח להם מועדוניות ומועדונים
ובית חם וגרים שם,

(חילופי דברים בין החברים, מדברים ביחד)

שרי שילון: לפני ארבעים – חמישים שנה ילד היה
מגיע לתחנת משטרה והיה אומר אבא
ואמא שלי מרביצים לי, היו מצלצלים לאבא ואמא וקוראים להם
שיקחו אותו בחזרה. היום יעשו כך?

מרינט וקנין: לא, לא, זה לא כך היום, מה פתאום.

רונית לב ארי: מה שחשוב לי להגיד שזוגיות מדכאת
יכולה להיות גם כלפי גברים וגם
כלפי נשים. אני חושבת שתמיד זה לא טוב, ויש הרבה מאוד דברים
שאפשר לשעות. אני זוכרת גם את עצמי ממליצה לאבות להפסיק
לעשות מלחמות, כל המלחמות על הילדים, זה גם כן לא מאהבת
הילדים, זה מאהבת עצמי של נקמה לצד השני גם שלה וגם שלו.

אני זוכרת שהגיע אלי במקרה חובש כיפה, טוען רבני, שהוא הכיר
אותי דרך אחותו שהיא בתפקיד בכיר במשרד ממשלתי, תשמעי, הילדים
רוצים להיות אצלי, הם בורחים מהאמא שלהם אלי, הוא גר אצל אמא
שלו, הם בורחים אלי. אמרתי תגיד מה אתה עושה לילדים האלה? א' –
אתה בחור צעיר, אתה רוצה לבנות את החיים שלך, אתה רוצה להחזיק
את הילדים, חמישה ילדים? וכאלו לעזור להם, ללכת נגד האמא, זה
למען הבריאות הנפשית של הילדים? זה לא היתה אמא מזיקה.

8.12.2013

רונית לב ארי: והוא קיבל את זה, נפל האסימון, נרגע. אז לפעמים אנחנו מסיתים לפה ומסיתים לפה, והמלחמות על הילדים זה מלחמות של אגו, של נשים וגברים, ואף אחד לא מתייחס לילדים.

חברה: וההורים משתמשים בילדים.

רונית לב ארי: מדברים על זכויות האב, זכויות האם, מה זה זכויות האב או זכויות האם? זה זכויות הילדים, איפה אנחנו חיים?

גיורא ברעם: אני רק רציתי שנסתייג מדבר אחד, אדם שעושה מה שעושה עם במבות וכל הדברים הוא פושע. אני רוצה להסתייג מהעניין הזה של הבדואים או של הזה, יכול לעשות את זה יהודי, יכול לעשות את זה כל אחד אחר,

שלמה קלדרון: ברור.

גיורא ברעם: אני מבקש,

(חילופי דברים בין החברים, מדברים ביחד)

עמרם ששון: היא אמרה שזה מצוי אצלם היא אמרה.

8.12.2013

ישיבת הועדה למעמד האישה

גיורא ברעם: אני הבנתי, חבר'ה, אני הבנתי טוב מאוד, אני חושב,

מרינט וקנין: לכן אמרתי שהבדואים זה ...

(חילופי דברים בין החברים, מדברים ביחד)

עמרם ששון: היא אמרה שזה מצוי יותר שם.

גיורא ברעם: זה לא מצוי יותר שם ולא מצוי יותר פה. אדם כאדם שעושה את זה מגיע לו שישברו לו את הידיים, שיהיה מאיזה מוצא שיהיה.

כוכבה קניסטר: אתה צודק, נכון.

רונית לב ארי: אני רוצה להודות לך על ההערה הזו, ואני יכולה להגיד לך,

מרים פרקש: נכון, יפה מאוד.

רונית לב ארי: שזו הנקודה הכי הכי מרכזית שנדבר על איכות היחסים ולא נדבר על

המוצא.

(חילופי דברים בין החברים, מדברים ביחד)

8.12.2013

רונית לב ארי: אפשר רגע? סליחה. מה שאני רק רוצה להגיד שאם נלך הלאה, החינוך של הנערות הישראליות, ועוד יותר הנערות שעלו מרוסיה, ששם יום האשה הבינלאומי חוגגים פי אלף ממה שחוגגים במדינת ישראל, אחת שמוצאת את עצמה שם באוהל מגדלת עשרה ילדים ואוי ואבוי לה אם היא תרצה להרים את האף, ואז אני רוצה להגיד לך שבמקרה הזה היא מגיעה למקלט לנשים מוכות, זה הבעיה.

מרינט וקנין: נכון. נכון.

(חילופי דברים בין החברים, מדברים ביחד)

ישראלה בן אשר, יו"ר: רונית סוגרת, די.

רונית לב ארי: משהו שנסגור. זה משהו שמאיר עוזיאל נתן לי מתנה לספר שלי שיצא לפני המון שנים, אין אותו כבר, בפינת השלולית של מאיר עוזיאל, אתם זוכרים שהיתה לו פינת השלולית?

מרים פרקש: כן.

רונית לב ארי: נסיכה אחת נשקה לצפרדע והוא היה לה לנסיך, בהתחלה הכל היה בסדר ופתאום יום אחד אני לא יודעת מה קרה לו, היא סיפרה במעון לנשים מוכות, אני בטוח שיש סימנים על כל צפרדע המעידים איזה נסיך הוא יהיה,

8.12.2013

ישיבת הועדה למעמד האישה

רונית לב ארי:
צריך עין מאוד פקוחה כדי לראות
אותם, ונסיכות כידוע מנשקות
בעיניים עצומות. אז לכל הנסיכים והנסיכות – צריך לנשק בעיניים
פקוחות.

חברות: יפה.

(מחיאות כפיים)

חברה: הנה עוד טיפ, לפתוח את העיניים.

ישראלה בן אשר, יו"ר: אני רוצה להודות לרונית על ההרצאה
ותודה לכן שהייתן ממש קהל כזה.

הישיבה נעולה

החלטות שנתקבלו בישיבת הועדה
למעמד האישה של בינ"ה
בישיבתה בתאריך 8 בדצמבר 2013

נשים פורצות דרך

.1

יו"ר ועדה, הגב' ישראלה בן אשר, ביקשה לציין את מי שהיתה חברת כנסת, הגב' עדה מימון, שהעלתה בזמנו לתודעה את תופעת האלימות במשפחה.

צוין כי בשנת '73 הקימה חברת הכנסת שולמית אלוני את התנועה לזכויות האזרח וצירפה את הגב' מרשה פרידמן, לימים חברת כנסת, אשר פעלה להקמת מקלטים וחקיקה בנושא האלימות במשפחה, עקב הפעילות הזו נפתח המקלט הראשון בארץ בחיפה בשנת 1977.

בפועל המקלט הוקם ע"י 5 פעילות חברתיות: מרשה פרידמן, ג'ודי היל, רות רזניק, ברברה סבירסקי, והחמישית ששמה לא ידוע.

**2. מרצה אורחת – הגב' רונית לב ארי – קרימינולוגית מומחית
למניעת אלימות כלפי נשים
בנושא: אלימות כלפי נשים במשפחה – מקום העבודה כגורם
מרכזי להיחלץ מחיים תחת טרור**

הגב' רונית לב ארי הרצתה בפני חברי הועדה בנושא אלימות במשפחה, תוך שהתייחסה לסוגי אלימות שונים.

הגב' לב ארי ציינה כי האלימות אינה מנת חלקן של הנשים בלבד, שכן ניתן לראות בתוך מעגל האלימות ילדים ולעתים אף גברים.

הגב' לב ארי סקרה את פעילות המרכזים למניעת אלימות, הניסיון לזהות דפוסי התנהגות אשר עלולים להצביע על אלימות בעתיד, הגורמים לדפוס התנהגות אלים מחד, והגורמים לדפוס קורבנות מאידך, התמודדות הנשים החיות במעגל האלימות, הדרכים לנסות לצאת ממעגל האלימות.

הגב' לב ארי הדגישה את החשיבות בחינוך ובלמידה לעצמאות ולמודעות אישית החל מהגיל הצעיר, וכן את חשיבות הטיפול וקבוצות התמיכה בקהילה. עוד ציינה את הצורך בהגברת המודעות והפעילות בנושא אלימות במשפחה.

8.12.2013

ישיבת הועדה למעמד האישה

במהלך ההרצאה חברי הועדה העלו שאלות ושיתפו בחוויות
ובסיפורים מנסיונם המקצועי, תוך שהדגישו את חשיבות
הטיפול וההתייחסות לנפגעי אלימות במעגלים הסובבים
אותם.